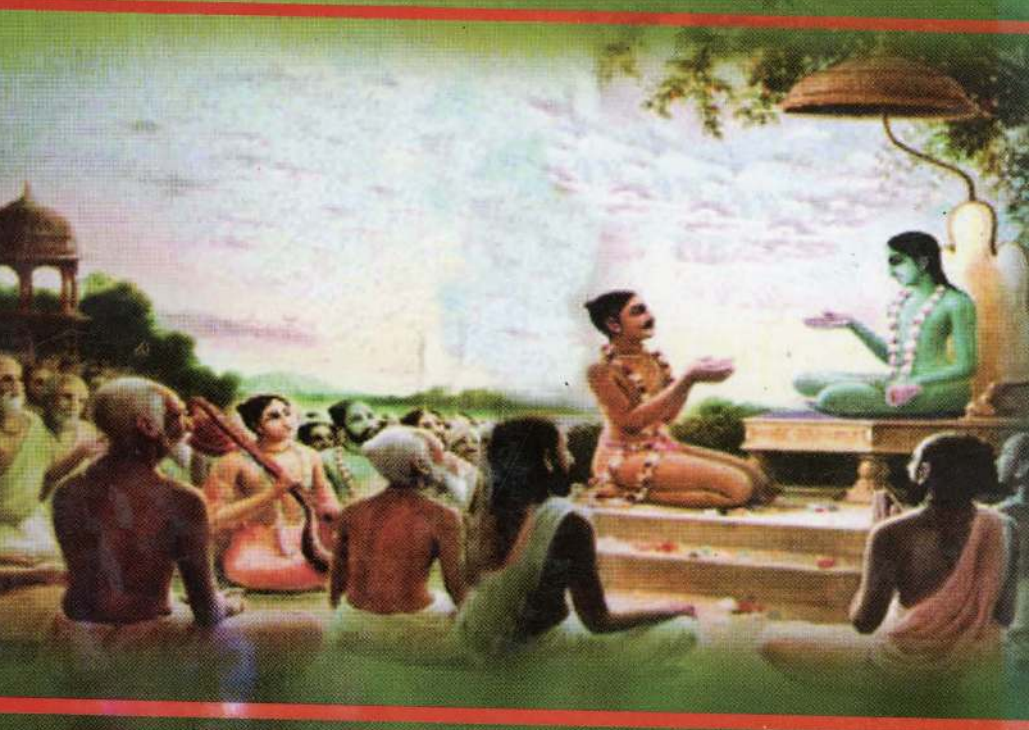

முன்னோர் சொன்ன கதைகள்

யோகேஸ்வரி
சிவப்பிரகாசம்

ஜீவந்தி வெளியீடு

முன்னோர் சொன்ன கதைகள்

திருமதி. யோகேஸ்வரி சிவயிரகாசம்

ஜீவநதி வெளியீடு
கலை அகம்
அல்வாய்

2011

ஸ்ரீமதீரோ
நகதகை நானாசு

முன்னோர் சொன்ன கதைகள்

ஆசிரியர்:

திருமதி. யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

நாலாக்கக் குறியு :

பக்கம் 80, 12 புள்ளி

முதற்பதியு:

2011 ஆடி

விலை:

ரூபா 140/=

அட்டைப்படம்:

நன்றி இணையம்

வெளியீடு:

"ஜீவநதி" , கலை அகம், அல்வாய்

அச்சுப் பதியு:

மதி கலர்ஸ் பிறிண்டர்ஸ், நல்லூர்.

சொன்ன கதைகள்

01. முன்னோர் சொன்ன கதைகள்
02. திருமுகள் தேடுமிடம்
03. புழுவாய்ப் பிறந்தும்
04. பேராசை
05. வாழ்க்கைச் சக்கரம்
06. பகைவரிடத்தும் நல்லது காண்
07. உன்னை விட உயர்ந்தவன்
08. கற்றது கைமண்ணளவு
09. தெய்வம் ஒன்றென்றிரு
10. கும்பிடும் நோக்குடன் கோவிலுக்குச் செல்
11. ஏழையும் இறைவனும்
12. விக்கினன்
13. பார்வைகள் வேறு
14. சித்திரகுப்தன் கதை
15. சிவராத்திரி தரிசனம்
16. சிறந்த பக்தன்
17. தானம் செய்யும் போது
18. பாவமும் சாபமும்
19. மனப்பக்குவம்
20. நற்செயலின் பயன்
21. பக்தியுள்ளம் தேடும் இறைவன்
22. காற்றுள்ள போதே
23. நன்றும் தீதும்
24. முற்பகல் செய்யின்

பதிப்புரை

“ஜீவநதி” சஞ்சிகையை ஆரம்பித்து நான்கு வருட நிறைவை அண்மிக்கும் வேளையில், “ஜீவநதி”யின் பதிப்பு மயற்சியாக ஒன்பதாவது நூலை வெளிக்கொணர்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். “முன்னோர்கள் சொன்ன கதைகள்” என்ற இந்நூல் முன்னர் வெளிவந்த “ஜீவநதி”யின் பதிப்பு நூல்களிலிருந்து சற்று வித்தியாசமானது. இந்நூலின் ஆசிரியர் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நன்கு தடம் பதித்துவரும் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் ஆவார்.

பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளில் தனது படைப்புத் திறனை வெளிப்படுத்தி வருவார் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள். இவரின் “எண்ணிலாக் குணமுடையோர்” எனும் உரைநடைச் சித்திரங்களின் தொகுப்பு நூல், “ஜீவநதி”யின் ஐந்தாவது பதிப்பு நூலாக வெளி வந்து பலரது பாராட்டைப் பெற்றது.

வங்கி முகாமையாளராகக் கடமையாற்றி அப்பதவி நிலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கும் இந்நூலாசிரியர் இன்று சமூகத்துக்காகத் தன் படைப்புக்களைத் தரவேண்டும் என்ற பெருவிருப்படன் செயற்பட்டு வருகிறார். இளைய சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கிலான அவரின் முயற்சியே “முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” என்ற நூலாக மலர்ந்துள்ளது. முன்னோர்கள் சொன்ன கதைகளே எனினும், அவற்றை இந்நூலாசிரியர் சொல்லும் முறையில் அவரின் படைப்பாக்க ஆளுமையும் அநுபவ அறிகைத் திரளமைப்பும் சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றன. எல்லோரும் படிக்க வேண்டிய நூல் இது.

இந்நூலாசிரியர் இன்னும் பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து, இது போன்ற படைப்புகளை எமக்குத் தர வேண்டும்.

இலக்கிய உலகம் திருமதி.யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

கலைஅகம்
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்

க.பரணீதரன்
ஆசிரியர் ஜீவநதி
2011-07-07

அணிந்துரை

தமிழ் இலக்கிய துறைகளில் புதிய வடிவம் ஒன்றைப் புகுத்தியவர் தென்கச்சி கோ சுவாமிநாதன் ஆவார். "தினமும் ஒரு தகவல்" என்பதன் மூலம் வானொலி இரசிகர்களையும் பிற்காலத்தில் தொலைகாட்சி இரசிகர்களையும் காத்திருக்க வைத்தார். அவருடைய எழுத்தில் எப்பொழுதும் மெல்லிய நகைச் சுவைகலந்திருக்கும். அவரைப்பின் பற்றி இன்று சுகி சிவம் போன்ற சிலர் இத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஈழத்தில் இத்துறையை முதன்முதல் அறிமுகப்படுத்தியபெருமை நமது மூத்த பெண் எழுத்தாளர் திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தையே சேரும்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் "முன்னோர் சொன்ன கதைகள்" என்ற இத்தொகுதியைப் படிக்கும் போது திருப்தியும் சந்தோஷமும் ஏற்படுகின்றன. நமது இலக்கியங்களிலும் வாய்மொழி மூலமும் வழங்கி வருகின்ற முன்னோர் சொன்ன கதைகளை இக்கால சம்பவங்களோடு இணைத்து நம்மைச் சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வைக்கின்ற யோகேஸ்வரியின் இத்தொகுதி நமக்கு ஒரு அற்புத வரவாகும். தான் சமூகத்திற்குச் சொல்ல விரும்பிய செய்தியை இவ்வடிவத்தில் சுருக்கமாகவும் இறுக்கமாகவும் ஆசிரியை கூறியுள்ளார் எனக் கருதுகின்றேன்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் சிறப்பான ஒரு படைப்பாளி. நவீன சிறுகதைத்துறையில் ஆழமாகக் காலூன்றியவர். உணர்வின் நிழல்கள். ஈன்ற பொழுதில், கணநேர நினைவலைகள், மனம் விந்தையானது தான் ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டு தன்னை நிலைநாட்டியவர் கணநேரநினைவலைகள் சிரித்திரன் சுந்தர் விருதினைப் பெற்ற தொகுதியாகும். காணவில்லை என்ற சிறுகதை கனகசெந்திநாதன் கதாவிருதினைப் பெற்றதாகும். கதாசிரியராக இருக்கின்றமையால் இக்கட்டுரை - கதைத் தொகுதிக்கு கையாண்டுள்ள உரைநடை எளிமையானதாயும் வாசகனைக் கவருவதாயும் இருக்கின்றது. இத்தொகுதியிலுள்ள கட்டுரைகளின் தொடக்கங்கள் மனதை வருடுவனவாயுள்ளன. தான்கூற எடுத்துக் கொண்ட சங்கதி

க்கு முன்னோக்கமாக அவை அமைந்துள்ளன. அம்முன் வாசகங்களுக்கு ஏற்றவிதமாக முன்னோர் சொன்ன கதைகளை ஆசிரியை தெரிந்துள்ளமை பாராட்டைப் பெறுகின்றது.

சந்நிதியான் ஆச்சிரம ஞானச்சுடர் சஞ்சிகைகளில் தொடராக வெளிவந்த காலத்திற்கு ஏற்ற கட்டுரைகளை "ஜீவநதி" சஞ்சிகை வெளியிடுகின்றமை காலத்தின் தேவையை உணர்ந்த செயலாகும். நவீன இலக்கியத்தின் பெருவடிவங்களை வாசிக்க சிரமப்படும் இன்றைய வாசகனின் மனநிலையைப் புரிந்து ஆசிரியை தொழிற்பட்டிருக்கிறார். அதற்காகப் பாராட்டுகிறேன். படைப்பாளி யோகேஸ்வரியைப் பற்றி எவ்வளவோ சொல்ல முடியும் அன்னாரின் புதுத்துறை ஆற்றல் பலமடங்கு மேம்பட்டும் அன்னாரது "அரை நிமிட நேரம்" தொகுப்பின் மூலம் ஆசிரியரது ஆத்மிகத் தேடலை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதனை இத்தொகுதி உறுதிப்படுத்துகின்றது. வயதும் அனுபவமும் தேடலும் தந்தவை அவை.

விறவுண்டீர் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா
04.07.2011

என்னுரை

சமய நூல்களை வாசிக்கும் போது ஏதாவது ஒத்த தன்மையான கருத்துக்கள் வெவ்வேறிடங்களில் காணப்படுவது எனது அவதானிப்பிற்குப் பட்டால் ஒரு தலைப்பில் தொடராக அவற்றை எடுத்துக் காட்டி சந்நிதியான் ஆச்சிரம சைவ கலை பண்பாட்டுப் பேரவை வெளியிடும் “ஞானச்சுடர்” மலரில் எழுதும் வழக்கம் எனக்கிருக்கிறது. அவ்வாறு எழுதிய “ஒரு கணம் உன்னோடு”, “அரை நிமிட நேரம்” ஆகிய இரு கட்டுரைத் தொடர்களை “அரை நிமிட நேரம்” என்னும் தொகுப்பாக்கி முன்னர் வெளியிட்டேன்.

அந்நூலை வெளியிடும் போது, அதுவே மற்றொரு தலைப்பில் ஒரு கட்டுரைத் தொடர் எழுதப்படுவதற்கும் அது இவ்வாறு ஒரு நூலாகப் பரிணமிப்பதற்கும் காரணமாகுமென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இது எப்படி நடந்ததென இங்கு கூறுவது அவசியமெனக் கருதுவதால் அதையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

எனது இல்லத்திற்கு அண்மையிலுள்ள வலிகிழக்கு பிரதேச சபையின் கோப்பாய் கிளை நூலகத்திற்கு இடையிடையே நான் செல்வதுண்டு. சென்றால் அங்கிருக்கும் நாளேடுகளை பழையவை உட்பட மேலோட்டமாகப் பார்ப்பேன். “அரை நிமிட நேரம்” வெளிவந்து சில மாதங்களின் பின் இவ்வாறு தினசரிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு பத்திரிகையில் - “தினகரன்” என்று நினைக்கிறேன் - எனது நூல் பற்றிய குறிப்பொன்று வெளிவந்திருந்தது கண்ணிற்பட்டது. அதை வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு வீடு சென்று அந்த நாளிதழைக் கொள்வனவு செய்யவோ யாரிடமாவது பெற்றுக் கொள்ளவோ முயன்றேன். இயலவில்லை. அதனால் அந்தக் குறிப்பு என் கைவசமில்லாது போய் விட்டது.

ஆனால் அதில் கூறப்பட்டிருந்த ஒரு கருத்து எனது மனதிலே பதிந்து விட்டது. பாரகடலைக் கடைந்து விஷத்தைச் சிவபிரான் உண்டது போன்ற காலத்துக் கொவ்வை விடயங்கள் இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் அந்நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதே அதுவாகும்.

எனது உறவினர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரிடம் புராணங்கள் கற்பனை என்றும், தத்துவக் கருத்துகளைக் கூறப் புனையப்பட்டவை என்றும் விளக்கமளிக்க முற்பட்டால் அவர் கோபத்தில் கொதித்துப் போவார். புராணக் கதைகள் முழுக்க முழுக்க உண்மையானவை. அவற்றைக் கற்பனை என்று சொல்வதே பாவம் என்பது அவரது வாதம்.

நான் இறைவனை நம்புகின்றவன். ஆனால் சமயச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், புராண, இதிகாச கதைகள் எல்லாற்றையும் சற்று ஆராயும் மனப்பாங்கு கோண்டவன். எனது மனம் சமயம் என்ற விடயத்தில் கற்கள் எறியப்பட்டுள்ள குளம் என நான் நினைக்கிறேன். எனக்குள்ள குழப்பங்களை எழுதியோ பேசியோ நான் மற்றவர்களைக் குழப்ப விரும்புவதில்லை. அந்தக் குழப்பத்திற்குத் தீர்வு இறைவனிடமிருந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கிருக்கிறது. இதை நான் இங்கு பதிவு செய்வதன் காரணம் எனது மனவியல்பை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே.

எனது நூலுக்குக் குறிப்பு எழுதியவர் போன்று சிந்திப்பவர்கள் பலர் உள்ளனர். அதிலும் வளரும் இளவயதினர் இன்று இப்படிச் சிந்திப்பது இயல்பு. அவர்களுக்கு ஒரு சிறு விளக்கமளிப்பதற்காக "முன்னோர் சொன்ன கதைகள்" என்னும் அத்தொடரை "ஞானச் சுடரி"ல் எழுதினேன். இதற்காக அதிகம் பேசப்படாத கதைகளைத் தேடி எடுத்தேன். அறிந்த கதைகளை மீண்டும் எழுதுவதை விட அறியப்படாதிருக்கும் கதைகளை வெளிக் கொணர்வது நல்லதெனக் கருதினேன். இத்தொடர் முடிவுறாது நீளக் கூடிய ஒன்று. ஆனால் எனது நோக்கம் ஒவ்வொரு கதைக்கும் தத்துவப் பொருள் கூறுவதல்ல. இப்படியுள் சிந்திக்கலாம் என ஒரு வழியைக் காட்டிவிடுவது மட்டுமே.

முன் கூறிய எனது உறவினர் போன்றோர் இச்சிந்தனை தவறென வங் கூறலாம். ஆனால் இவ்வாறான வழிகாட்டல் அவசியமானது என்ற உறுதியான எண்ணம் எனக்குள் இருப்பதனாலேயே அதனை நூலாக்கவும் முடிவு செய்தேன்.

எனது மகன் (கலாநிதி.கலாமணி தம்பதியினர் மன்னிக்க வேண்டும்) க.பரணீதரன் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று நூலாக்குவதால் எனக்கு எந்தச் சிரம முமில்லாது ஜீவநதி வெளியீடாக இது வெளி வருகிறது. அவருக்கு நன்றி கூற மாட்டேன்.

இதற்கு முன்னுரை கேட்டுச் சென்ற போது எவ்வித மறுப்புமின்றி தமது சிரமத்தையும் பாராது எழுதியளித்த கலாநிதி.க.குணராசா (செங்கை ஆழியான்) அவர்களுக்கு எனது நன்றி. எனது எழுத்து முயற்சிகளுக்குப் பல வகைகளிலும் உறுதுணையாயிருக்கும் அவருக்கு என்றென்றும் நான் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளேன். இந்நூலை அச்சிட உதவிய "மதி கலர்ஸ்" அச்சகத்தினருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இத்தொடரை வெளியிட்ட "ஞானச் சுடர்" மலர் குழுவினருக்கும் சந்நிதியான் ஆச்சிரம சுவாமிகளுக்கும் மிகுந்த நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

பயிரம்

கோய்யம் தெற்கு

கோய்யம்

யோகேஸ்வரி சிவம்பிரகாசம்

2011-07-01

முன்னோர் சொன்ன கதைகள்

எமது சமயத்திலே புராணங்கள், இதிகாசங்கள், அவற்றின் கிளைக்கதைகள் என ஆயிரக்கணக்கான கதைகள் உள்ளன. இக்கதைகள் உண்மையானவையா? இன்றைய விஞ்ஞான காலத்திற்கு ஏற்றவையா? என்ற வினாக்கள் பல ராலும் கேட்கப்படுகின்றன.

எமது சமயத்தின் உருவவழிபாடு, கருத்துக்கள், தத்துவங்கள் ஆகியவை பற்றியும் இத்தகைய கேள்விகள் எழுப்பப்படுவதை நாம் காண்கிறோம்.

ஏனைய மதங்களை எடுத்துக் கொண்டாற்கூட அவை தோன்றிய காலத்தை விட, நாட்செல்லச்செல்ல, கருத்து முரண்பாடுகளும் வெவ்வேறு கொள்கை விளக்கங்களும் அதன் காரணமாகப் பல பிரிவுகளும் தோன்றி யுள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. நீண்டகால வளர்ச்சி கண்ட எமது மதத்தில் பல பரந்துபட்ட இடங்களில் வழிபாடுகள் நடந்த காரணத்தாலும் சொல்லக் கேட்டுக் கற்கும் காலம்முதல் சமயக்கருத்துக்கள் வளர்ந்த காரணத்தாலும் எண்ணற்ற நூல்களும் கருத்துக்களும் கதைகளும் காணப்படு கின்றன.

மனிதர்களைப் பார்க்கும் போது ஒவ்வொரு நாட்டினரும் வெவ்வேறு தோற்றமுடையவர்களாக இருப்பார்கள். இவர் சீனர், இவர் யப்பானியர், இவர் இந்தியர் என்று கூறுகிறோம். அந்த நாட்டினரும் எல்லோரும் வெவ்வேறு தோற்றமுடையவர்களாயிருப்பார்கள். ஒரு குடும்பத்தினர் கூட ஒரே மாதிரித் தோற்ற முடையோராயிருப்பதில்லை. அப்படி உருவவேறுபாடு குணவேறுபாடு செயல் வேறுபாடு போன்ற பல வேறுபாடுகளிருந்தாலும் எல்லோரும் மனிதர்களே.

அதே போன்று தான் ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் பலவற்றைக் கூறினாலும் அவற்றின் பொருள் ஒப்பற்ற இறைவனை வணங்கி மனிதர் நல்ல வழியில் வாழவேண்டுமென்பதே.

சிறுவர்களுக்குப் பல அறிவுரைகளைக்கூற நாம் பயன்படுத்தும் கதை கூறும் வழிமுறையில், நாம் சொல்லும் கதைகளிலே மிருகங்களும் பறவைகளும் மற்றும் பல்வேறு அசையும் அசையாப்பொருட்களும் மனிதர்களைப் போன்று பேசிச் சிரித்து செயற்படுவதாகக் கூறுகின்றோம். "அந்தப் பாத்திரங்கள் அப்படிச் செயற்படுவதாகக் கூறுவது தவறு, உண்மைக்குப் புறம்பானது" என்று வாதிட முடியுமா?

புஷ்பக விமானத்தில் ஆகாயமார்க்கமாகப் பயணம் செய்த கதையும், அன்று ஏவப்பட்ட பலவகை அஸ்திரப் பிரயோகங்களும் சிறிது காலத்திற்கு முன் கற்பனையாகவே கருதப்பட்டன. ஆனால் இன்று மனிதன் அண்டவெளிக்கே சென்று வருகிறான். ஒரு கண்டத்திலிருந்து கொண்டு மற்றொரு கண்டத்திலுள்ள இலக்கினைத் துல்லியமாகக் குறிவைத்துத் தாக்கும் ஏவுகணைகள் கண்ணெதிரே விண்ணதிரச் சீறிப்பாய்கின்றன. வேற்றுக் கிரகவாசிகளின் வரவு குறித்து விஞ்ஞான ஆய்வுகள் நடக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது "புராணக் கதைகள் உண்மைக் கதைகளல்ல. சிறுவர் கதைகள் போலப் புனையப்பட்டவை" என்று கூறி விடவும் முடியாது என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

உண்மை என நம்புவோர் அவற்றை அப்படியே நம்பினாலும், கற்பனை என்று கூறுவோர் நம்பாவிட்டாலும் அவை நமக்கு நல்வழி காட்டுவன என்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டும். கற்பனை எனக்கருதுவோர் இக்கதைகளுள் பொதிந்து கிடக்கும் பொருளை அறிந்து கொள்ள முற்படவேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே ஆயிரக்கணக்கான கதைகளுள் சிலவற்றை மட்டும் இங்கு கூறப்போகின்றோம்.

நாட்டை ஆளக்கூடிய திறமையற்றிருந்த அரசகுமார்களின் அறிவையும் திறமையையும் பஞ்சதந்திரக் கதைகளைக் கூறியே விருத்தி செய்ததாகக் கூறுவர். விக்கிரமதித்தன் கதையில் வேதாளங் கூறும் கதைகளும் புதிர்களும் விவேகத்தைத் தூண்டிக் சுடர்விடக் செய்பவையாகும்.

இவ்வாறு சமயதத்துவக் கருத்துகளை விளக்கவும், அவற்றையும் நல்லொழுக்கங்களையும் எமது மனங்களிலே பதிய வைக்கவும் கூறப்பட்ட கதைகளையே இங்கு எடுத்துநோக்கப் போகின்றோம். இக்கதைகளுள் உட்கிடையாக உள்ள கருத்துகளையும் விளங்கிக் கொள்ளவும் முயல்வோம்.

உதாரணமாக நவராத்திரி காலத்தில் கூறப்படும் மகிஷாசுர வதக் கதையை எடுத்துப் பார்ப்போமானால் மகிஷாசுரன் எருமைத்தலைகொண்ட ஓர் அசுரன். சக்தி அவனை வதஞ்செய்கிறாள், எருமை சோம்பல் தன்மையுடையது. சோம்பேறியை எருமை என்று கூறும் வழக்கம் எம்மிடையே இருக்கிறது. எருமைத்தலையுடைய அசுரன் "சோம்பேறித்தனம்". அந்தச் சோம்பல் தன்மையை சக்தி இல்லாதொழித்துவிடும். துரக்கை மகிஷாசுரனை அழித்தாள் என்று சொல்வதை இவ்வாறும் கருதலாம்.

ஒரு தொழிலிலோ வியாபாரத்திலோ விவசாயத்திலோ அன்றேல் வேறெதனிலோ நாம் பல நல்ல பயன்களைப் பெறுகிறோம். சும்மா இருந்தால் அப் பயன்கள் கிடைக்காது. பயன்களைப் பெறுவதற்கு அத்துறையில் உள்ள நல்லவர்கள், தீயவர்கள், திறமைசாலிகள், திறமையற்றவர்கள் எல்லோரும் கூடி முயற்சி செய்ய வேண்டும். அந்த முயற்சியின் போது நற்பயன்கள் மட்டுமே கிடைக்கும் என்று கூறமுடியாது. தீய சக்திகளிடமிருந்து தீமைகளும் தோன்றலாம். அவ்வேளைகளில் இறையருளை வேண்டினோமானால் இறைவன் அத்தீமைகளினின்று எம்மைக் காப்பான். தொடர்ந்து முயலும் போது கிடைத்தற்கரிய பயன் கிட்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தைத்தான் பாற்கடலைத் தேவர்களும் அசுரர்களும் கடைந்த கதை கூறுகிறது. சிந்தித்துப் பார்த்தால் இதை விளங்கிக் கொள்ளலாம். பாற்கடலை தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து கடைந்தனர். அதிலிருந்து காமதேனு, கற்பகதரு, திருமகள் முதலாய நற்பலன்கள் கிடைத்து வந்தன. அதேவேளை வாசுகி என்ற சர்ப்பத்திடமிருந்து ஆலகால விடமும் தோன்றியது. அதற்கஞ்சி அனைவரும் தம்மைக் காப்பாற்றுமாறு ஆண்டவனை வேண்டித் துதித்தனர். பக்தரின் வழிபாடு கண்டு தரிசனமளித்த சிவபெருமான் ஆலகாலவிடத்தை எடுத்துத் தன் வாயில் போட்டு அனைவரையும் காப்பாற்றுகிறார். அவர்கள் தொடர்ந்து பாற் கடலைக் கடைந்து அமிர்தத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

இவ்வாறு எல்லாக் கதைகளிலும் ஆழமான கருத்துக்கள், அறிவுரைகள் முதலியன உள்ளடங்கிக் கிடக்கின்றன.

இத்தகைய நாம் நன்கு அறிந்த கதைகளைக்கூட இன்றைய சிறுவர்கள் அறியாதிருக்கும் நிலையொன்று இன்று ஏற்பட்டுவருகிறது. இந்த அவசர யுகத்தில் கதை கூறல், கதைகேட்டல், கதை வாசித்தல் என்பன எல்லாமே அருகி வருகின்றன. ஏற்கனவே பல கதைகள் மறக்கப்பட்ட விட்டன.

எனவே எமது முன்னோர் சொன்ன கதைகள் சிலவற்றை அவை சொல்லப்பட்டதற்கான காரணங்கள் பற்றிய சிந்தனையையும் சேர்த்து இங்கு தர எண்ணுகின்றோம்.

கதைகள் ஏற்கனவே கூறப்பட்டவை. அவை பற்றிய கருத்துக்கள் குறித்து முரண்பாடுகளோ வேறுபட்ட சிந்தனைகளோ வாசிப்போருக்கும் ஏற்படலாம். ஏற்பட வேண்டும். இது சிந்திக்கும் ஆற்றலைத் தூண்டும் முயற்சியுங்கூட என்பதையும் அன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். அரும்பெருங் கருத்து களைத் தம்முள்ளே கொண்டுள்ள சின்னஞ்சிறு கதைகளைப் பார்ப்போமா?

திருமகள் தேடுமிடம்

எதையும் இயக்குவதற்கு சக்தி தேவைப்படுகிறது. நாம் அந்த சக்தியை தெய்வசக்தியாக, தெய்வமாகப் போற்றுகிறோம். ஞானம், வீரம், கல்வி, செல்வம் எனப் பல்வேறு சக்திகளையும் நாம் வணங்குகின்றோம். செல்வத்தை லக்ஷ்மி தேவியாகப் போற்றும் போதும் தனம், தானியம், சந்தானம் என வேறுபடுத்தியும் வழிபடுகின்றோம்.

திருமகளின் அருள் வேண்டாதோர் எவருமில்ர். எதையும் சாதிக்கக்கூடிய பலம் வாய்ந்த சக்திகளுள் செல்வமும் ஒன்று. அதனால் எல்லோருமே லக்ஷ்மி கடைச்சத்தை வேண்டி நிற்கின்றனர். வருந்தி வருந்தித் தேடுவோருக்குக் கருணைகாட்டாது வேறு சிலருக்குத் தன் அருளை அவள் அள்ளி வழங்குவது எவருக்குமே புரியாத புதிர்தான். இது குறித்து எம் முன்னோர்கள் சொன்ன கதையொன்றைப் பார்ப்போம்.

மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி மூவுலகங்களையும் ஆண்டதையும் அவனிடம் வாமனாவதாரம் கொண்ட விஷ்ணு மூவடி மண்கேட்டு அவனை வென்றதையும் நாமறிவோம்.

அது நடந்து நீண்ட காலத்தின் பின் இந்திரன், சக்தியலோகத்திற்குச் சென்று நான்முகனை வணங்கி, தான் மகாபலியைச் சந்திக்க விரும்புவதாகக் கூறினான். "அரசிழந்து வாழும் அவன் மேல் கருணைகொண்டு நீ அவனைப் பார்க்க விரும்புகிறாய். மகாபலி வேறு உருவில் பூமியிலிருக்கின்றான். சென்று சந்தித்து வா," என பிரமன் கூறினார்.

இந்திரன் புவிமுழுவதும் தேடி எலியுருவில் மகாபலியைக் கண்டு பிடித்தான். "எப்படி வாழ்ந்த நீர் எலியுருவில் இப்படிக் கஷ்டப்படுகிறீர்,

என்னைக் கண்டு பயப்பட வேண்டாம். நான் தேவேந்திரன் உம்மைச் சந்திக்க வந்தேன்." என இந்திரன் மகாபலியிடம் கூறினான். "ஒரு காலத்தில் என்னைக் கண்டு பயந்தோடிய நீ இன்று எனக்குக் கஷ்ட காலம் ஏற்பட்டதும் என்னைக் கண்டு எள்ளி நகையாட வந்தாயா? கெட்டகாலமும் நல்ல காலமும் மாறி மாறி வருவன. உனக்குக் கிடைத்துள்ள இந்திரபோகமும் ஒருநாள் இல்லாது போகுமென்பதை உணர்ந்துகொள்" என மகாபலி கூறினான். அவன் தன்னைத் தவறாகக் கருதுவதைக் கண்டு இந்திரன் கவலைப்பட்டான். "கோடையிலே வெயிலினால் வரண்டுவிடும் நிலம் மாரிகாலத்தில் பசுமை பெறுவது போல் எனக்கும் ஒரு காலம் வரும்" என மகாபலி கூறியதிலிருந்து அவனிடத்திலிருந்த தன்னம்பிக்கை இந்திரனுக்குப் புலப்பட்டது.

அந்த வேளையிலே மகாபலியிலிருந்து மகாலஷ்மி வெளியேறி வந்தாள். இந்திரன் அவளை வலம்வந்து தொழுதுநின்றான். "மகாபலியுடனிருக்க நான் விரும்பவில்லை. உன்னிடம் வருகிறேன்" எனக்கூறி அவள் இந்திரனினுட்புகுந்தாள்.

"எனக்குக் கெட்ட காலம் வந்ததால் இவள் என்னை விட்டுப் போகிறாள். நல்லகாலம் வந்ததும் மீண்டும் வருவாள். இது இவளுடைய இயல்புதானே!" என மகாபலி கூறினான்.

மகாபலியின் வேதனை நிறைந்த மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டு தன் வரவு அவளை மகிழ்விக்கவில்லையென வருந்தி தேவேந்திரன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

பின்னர் ஒருநாள் இந்திரன் கங்கையிலே தீர்த்தமாடி அதன் கரையிலமர்ந்து ஜெபஞ்செய்து கொண்டிருந்தான். அவ்வேளையில் நாரதமுனிவர் அங்கே வந்தார். மகாலஷ்மி அவர்களெதிரில் தோன்றினாள்.

தேவேந்திரனும் நாரதமுனிவரும் அவளை வலம்வந்து வணங்கினர். பின்பு நாரதமுனிவர், "அம்மா, நீ மகாபலியை விட்டு நீங்கி தேவேந்திரனைச் சேர்ந்ததன் காரணம் என்ன?" என்று ஸ்ரீதேவியிடம் கேட்டார்.

"நாரத மாமுனிவரே, என்னைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா? தீவினை செய்பவர்களோடு சேர்ந்திருக்க நான் விரும்புவதில்லை.

அதனாலேயே அவனை விட்டு விலகினேன்." என்று திருமகள் பதிலிறுத்தாள்.

"அவன் தீவினை செய்தாலும் ஏதாவதொரு நல்ல காரியம் செய்தால் அவனிடம் போவீர்களா?" எனக் கேட்டார் நாரதர். அதைக் கேட்டு மலர்மகள் மெல்லச் சிரித்தாள்.

"குற்றம் மூன்று பங்கும் குணம் ஒரு பங்குமிருந்தால் அவர்களிடத்திலே போயிருப்பேன். ஆனால் முள்ளின் மேலிருப்பது போலோ தீயின் மேலிருப்பது போலோ தான் இருப்பேன். சிறு காரணங்கிடைத்தாலும் அவர்களை விட்டு நீங்கிவிடுவேன். நன்மை மூன்று பங்கும் தீமை ஒரு பங்கும் உள்ளவரிடத்திற்குச் சென்றால் அவர்களை மேலும் நன்மை செய்யத் தூண்டுவேன். அதன் பயனாக அவர்கள் நல்லவற்றைச் செய்துவந்தால் மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களோடூருப்பேன். ஆனால் அவர்கள் நான் சென்று சேர்ந்ததும் அகந்தையுற்று அக்கிரமங்கள் செய்வார்களானால் அவர்களை விட்டு விலகிவிடுவேன். அவர்களும் சிறிது கால எல்லையுள் அகந்தையை யும் தீச்செயல்களையும் விட்டு நல்லவழிக்கு வருவதாகத் தோன்றினால் எனது சக்தியால் அவர்களது குற்றங்குறைகளைக் குறைக்க முயல்வேன். அவர்கள் நல்வழிக்கு வந்ததும் மேலும் சிறப்படையச் செய்வேன். அவ்வாறு வராதுபோனால் ஒரேயடியாக அவர்களைச் சாய்த்து விட்டு அவர்களிடமிருந்து நீங்கிவிடுவேன்" என்றாள் திருமகள்.

மகாபலியின் கஷ்டநிலை காரணமாகத் திருமகள் அவனைவிட்டு நீங்கவில்லை என்ற மனநிறைவுடன் "எமது சந்தேகம் தீர்ந்தது" என நாரதமுனிவரும் மகிழ்வுடன் கூறினார்.

இப்போதும் செல்வம் கிட்டுவதும் கிட்டாது போவதும் கண்டு எமக்கும் இதே ஐயம் எழுவதுண்டு. இக்கதையில் மகாலக்ஷ்மி கொடுக்கும் விளக்கம் சிந்தித்துத் தெளிய வேண்டிய ஒன்றாகும்.

புழுவாய்ப் பிறந்தும்

அறநெறிகளையும் வாழ்வில் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளையும் உபதேசம் செய்தால் அதைக் கேட்பவர்கள் அதிலே மனமொன்றிக் கேட்டு, நினைவில் வைத்திருந்து, அதன்படி நடக்கமாட்டார்கள். அவற்றைக் கதையின் மூலம் எடுத்து உரைத்தால் மனம் வேறெங்குள் செல்லாது கதையிலேயே ஊன்றி நிற்கும். அடிக்கடி கதை நினைவுக்கு வந்து, கூறப்பட்ட அறிவுரைகளும் மனதில் பதிந்திருந்து, அதன்படி வாழ்வதற்கு வழி வகுக்கும். இதனாலேயே எமது சமயத்தில் முன்னோர்கள் கூறிய ஆயிரக் கணக்கான கதைகளிருக்கின்றன. அவ்வாறு கூறப்பட்ட புழுவின் கதை யொன்றை இங்கே பார்ப்போம்.

வேதங்களைச் சீர்ப்படுத்தி வகுத்து அமைத்தவர் வியாசபகவான் என்று கூறுவார்கள். இவர் ஒரு காட்டில் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு புழு மிகுந்த துன்பத்துடன் ஊர்ந்து வந்தது. அது வேதவியாசரைக் கண்டதும் அவர் தன்னைக் கொன்றுவிடக்கூடும் என்று பயந்து அவசர அவசரமாக வேறு வழியில் திரும்பிப் போகத் தொடங்கியது.

இதைக்கண்ட வியாசபகவான் “புழுவே, துன்பத்திற்குக் காரணமான இந்தப்புழு உடலை யாராவது கொன்றால் பரவாயில்லை என்று நினைக்காமல் இதைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று ஒதுங்கி ஓடுகின்றாய். நான் உன்னை ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டேன். இங்கே வா,” எனப் புழுவிடம் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட புழு அவரருகே வந்து வணங்கி, “ஐயா, சிறிய உடல், பெரிய உடலுக்குப் பயப்படுவது வழமை. இந்தப் பூதவுடல் எவ்வளவு துன்பந்தந்தாலும் அது இன்னுமிருக்க வேண்டுமென்றே எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். இந்த உடல் எத்தனையோ நோய்களின் வாய்ப்பட்டிருந்தாலும் அவயவம் ஊனமுற்றிருந்தாலும் இத்தகைய உடல் வேண்டாமென்று எவரும் எண்ணுவதில்லை. அப்படிப்பட்ட எண்ணமே எனக்கு மேற்பட்டதால் நானும் இவ்வுடலைப் பாதுகாக்க வேறு பக்கந் திரும்பினேன்.” என்று பதிலளித்தது.

இதைக்கேட்ட வேதவியாசர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். “புழுவே, நீ மிக அருமையாகப் பேசுகின்றாயே. உன் பதில் என்னை மிகவும் மகிழ வைத்தது. அதனால், இனிமேல் எந்தப் பெரிய ஜந்துவாலும் உனக்கு இடையூறேற்படாத வரம் தருகிறேன்” என்று முனிவர் புழுவிற்கு வரமளித்தார்.

அதைக் கேட்ட புழு “சுவாமி, சிற்றறிவுடைய நான் தெய்வ முனிவருடனிருப்பது சுகமென்று சிறிதும் உணராமல் தேகத்துடனிருப்பது நல்லதெனக் கூறிவிட்டேன். எலும்பில்லாத எனது உடலால் என்ன சுகம்? தோன்றிய கணந் தொடக்கம் துன்பந்தான். துன்பமனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவன் அணுவளவு தேனை நக்கிச் சுகம் அனுபவிப்பது போல இந்த வாழ்வில் மகிழ்வதே யல்லாமல் உண்மையில் எதுவுமில்லை. ஊனெதுவுமில்லாத வெறும் எலும்பைக் கடித்து நாய் மகிழ்வது போன்றதுதான் இதுவும்” என்று கூறியது.

வியாசபகவானுக்கு புழுவின் மீது பரிவேற்பட “புழுவே, இந்தப் பிறப்பை எடுக்குமளவிற்கு முன் ஜன்மத்தில் என்ன செய்தாய்?” என்று கேட்டார்.

“ஐயனே, நான் ஒரு படுபாதகனாக முன் ஜென்மத்திலிருந்தேன். பொய், களவு, கொலை, மது, காமம் ஆகிய அனைத்துப் பாவங்களையும் செய்தேன். கொடியவர்களுடனேயே உறவு கொண்டிருந்தேன். இறைவனையே நினைக்காதவன். அப்படியிருந்தும் என்னைப் பெற்ற தாயாரை நான் மிகவும் மதித்தேன். அவரை வணங்கிப் போற்றி வந்தேன். அவரது ஆசீர்வாதத்தைக் குறைவின்றிப் பெற்றிருந்தேன். ஒருநாள் காட்டுவழியில் பேரறிவு பெற்ற பேரறிஞனைச் சந்தித்தேன். அவரை வழிபட்டு, அவரின் வழிகாட்டலினால் நல்வழிக்குத் திரும்பி சிலநாட்கள் வாழ்ந்து, மரணமடைந்தேன். சிறிதுகாலம் நரகத்திலிருந்து, பின்னர் புழுவாகப் பிறந்தேன். தாயையும் பேரறிஞரையும் போற்றி வழிபட்ட காரணத்தால் புழுவாய்ப் பிறந்தாலும் முற்பிறவி பற்றிய நினைவுடையவனாக இருக்கிறேன். அதனால் நான் செய்த பாவங்களை எல்லாம் நினைத்து நினைத்து வருந்துகின்றேன்.” என்று மிகுந்த வேதனையோடு புழு பதிலளித்தது. வியாசபகவான் அதன் நிலையைக் கண்டு மிகவும் பரிதாபப்பட்டார். “உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? கேள்,” என்று புழுவிற்கு வரங்கொடுக்கத் தயாரானார். புழு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, அவரை வணங்கி, “ஐயா, இந்தத் தேகத்தை விட்டு நீங்கி, நல்ல பிறவியெடுத்து, புண்ணியங்கள் செய்து, நற்கதி அடைய அருள்புரியுங்கள்.” என்று அவரிடம் வரங்கேட்டு நின்றது. அது கோரிய வரத்தை அவரும் அளித்தருளினார். புழு அதன் பின் மனிதப் பிறவி எடுத்து நற்கருமங்களைச் செய்து இறைவன் மேல்பக்தி செலுத்தி அவனது பாதார விந்தங்களில் இணைந்தது.

இக்கதையைக் கேட்போருக்கு கண்ணில் படும் புழு உடனே இக்கதையை நினைவூட்டும். கதையில் கூறப்பட்ட தாயை மதிப்பது, பெரியோரின் வழிகாட்டலின்படி வாழ்வது போன்ற கருத்துக்கள் உடனே நினைவிற்கு வரும். அதன் மூலம் மனம் நன்னெறிப்படும் இதற்காகவே இத்தகைய கதைகள் பெரியோர்களால் கூறப்பட்டன.

பேராசை

நாம் நமக்குக் கிடைத்திருப்பவற்றையிட்டு மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் அடைவதைவிட மற்றவரிடம் உள்ளவற்றைப் பார்த்து நாம் அவர் போன்று இருந்திருக்கலாமே என்று ஆவலுறுவது தான்அதிகம். அப்படி நாம் விரும்பியவாறு வாழ்க்கை அமைந்தாலும் அதைவிட வேறொரு வாழ்க்கையை அவாவுவோம். நமக்குக் கிடைத்ததில் ஏதோ குறை காண்போம்.

இந்த ஆசை எம்மைப் பீடித்தால் படிப்படியாகக் கொடியவராகவும் மாறிவிடுவோம். நாம் விரும்பியதைப் பெறுவதற்காக எந்தப் பாவத்தையும் செய்வதற்குத் துணிந்துவிடுவோம். நமக்குப் பல நன்மைகள் செய்தோருக்குக்கூடக் கெடுதிகள் செய்ய முற்படுவோம். ஈற்றில் இந்தப் பேராசை எமக்குக் கிடைத்ததைக்கூட இல்லாமற் செய்து விடும். எனவே நாம் நாமாக வாழும் மனப்பக்குவத்தை நாம் பெறவேண்டும். இக்கருத்தைக் கூறும் கதையொன்றைப் பார்ப்போம்.

அநுபமர் என்ற முனிவர் வனமொன்றிலே பர்ணசாலை அமைத்துத் தவம் செய்து வந்தார். எல்லா மிருகங்களிடத்தும் அவர் மிகுந்த கருணையுள்ளவராக இருந்தார். அவரது கருணையைப் பற்றி நாயொன்று கேள்விப்பட்டது. அவருடன் வாழலாம் என எண்ணி அந்த நாய் அவரிடம் வந்து அவரோடி ருந்தது. முனிவரின் பின்னேயே அது திரிந்ததனால் அவரும் அதன்மீது கருணையுடையவராயிருந்தார்.

ஒரு நாள் அந்தக் காட்டிலிருந்த கலைமொனொன்று இந்த நாயைத் தன் கொம்பினால் குத்த வந்தது. நாய் பயந்து போய் முனிவரிடம் ஓடி வந்தது. மாளைப் போன்று கொம்புகள் தனக்கில்லையே என எண்ணி வருந்தியது. உடனே மகரிஷி சண்டைக்கு வந்த மானுடன் எதிர்த்துச் சண்டையிடுவதற்காக நாயையும் மானாக மாற்றிவிட்டார். மானாக மாறிய நாய்,

தன்னைக் குத்த வந்த மானுடன் பொருது அதனை விரட்டிவிட்டது. முனிவர் அதனை மானாகவே இருக்குமாறு விட்டுவிட்டார்.

பின்னர் ஒருநாள் வேங்கையொன்று அந்த மானைக் கண்டுவிட்டு அதைக் கொன்று தன் உணவாக்க முற்பட்டது. மான் தான் வேங்கை போன்றில்லையே எனக் கவலைப்பட்டது. அதைக் கண்ணுற்ற முனிவர் மானாயிருந்த நாயைப் பெரும் வேங்கையாக மாற்றவே அது தன்னைக் கொல்ல வந்த வேங்கையுடன் சண்டையிட்டுத் துரத்தியடித்தது. அதன்பின் வேங்கையுருவிலேயே வாழ்ந்தது.

மீண்டும் ஒருநாள் மிகப்பெரிய நாகமொன்று வேங்கையைக் கொல்வதற்கென வந்தது. முனிவரும் தன்னுடனிருந்த வேங்கையைப் பெரும் நாகமாக்கினார். அது தன்னைக் கொல்ல வந்த நாகத்தை வெற்றி கண்டது. முனிவருடனிருந்த நாகத்திற்கு பெரும் மதிப்பு ஏற்பட்டது. காட்டில் வசித்த அனைத்துமே அதைக்கண்டு பயந்து மரியாதை செய்தன.

இப்பொழுது நாய் வேறு வகையிலே சிந்திக்க ஆரம்பித்தது. இன்று என்னைக் கண்டு காடே பயங்கொள்கிறது. முனிவர் மீண்டும் என்னை நாயாக்கினால் இந்தப் பெருமையை இழந்துவிடுவேன். எனவே தருணம் பார்த்து முனிவரைக் கொன்றுவிட்டால் இப்படியே இருக்கலாம் என எண்ணியது.

நினைத்தமாத் திரத்தில் நினைத்த உருவை அதற்குக் கொடுத்த மகா முனிவருக்கு அது நினைப்பது என்ன என்பதை அறிவது கடினமல்லவே. அதன் எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டும் அதன் சிந்தனையின் போக்கு மாறலாம் என எண்ணி அதனிடம் முன்புபோல் அன்பும் கருணையும் காட்டி வந்தார். ஆனால் அதன் பேராசைதான் அதனிடம் வளர்ந்தது.

ஒரு நாள் அது முனிவரைக் கொல்ல முற்படவே "ஏ பழைய நாயே, இப்படிக் கெட்டாயே" என முனிவர் அதைப் பார்த்துக் கூறினார். உடனே அது பழையபடி தனது நாயுருவத்தையடைந்தது. ஆனால் முனிவரின் அன்பையும் கருணையையும் இழந்தது.

நாம் பணம், பதவி போன்றவற்றிற்கு ஆசைப்பட்டு இந்த நாயைப் போல நடந்து கொள்வதுண்டு. அதன் முடிவு எப்படியாகும் என்று இக்கதை மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

வாழ்க்கைச் சக்கரம்

வாழ்க்கைச் சக்கரம் என வாழ்க்கையைப் பெரியோர் கூறியுள்ளனர். இதனுள் பல அர்த்தங்கள் பொதிந்துள்ளன.

வாழ்க்கை ஒரு சுற்றுவட்டமாக அமைகிறது. பிறப்பு, இறப்பு, மீண்டும் பிறப்பு, தொடர்ந்து இறப்பு, இந்தச் சுற்றுக்குள் உலகவாழ்க்கை அமைகிறது.

ஒரு வண்டிச்சக்கரம் சுற்றிச்சுற்றி ஓடி வருகையில் நீண்ட தூரத்தைக் கடந்து, பாதையில் எத்தனையோ நிகழ்வுகளைக் கண்டு வருகிறது. வாழ்க்கையும் நீண்ட காலவாட்டத்தில் பல அனுபவங்களைப் பெறவைக்கிறது.

சக்கரத்தின் மேற்புறம் இருக்கும் பகுதி, அது சுற்றுகையில் கீழே வந்து மீண்டும் மேலே செல்கிறது. இவ்வாறே வாழ்க்கையிலும் ஒருவருக்கு உயர்வும் தாழ்வும் மாறிமாறி வருகின்றன. இப்படிப் பல வகைகளிலும் வாழ்க்கை, ஒரு சக்கரத்தை ஒத்துள்ளது.

வாழ்க்கையில் உயர்வும் தாழ்வும் வரும் என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம். தாழ்வு வரும் போது மீண்டும் உயர் முடியும் என்ற நம்பிக்கையில்லாதவர்களாக இருப்பதனாலேயே மனமிடிந்து போய் வேதனையில் உழல்கிறோம்.

உயர்ச்சி வரும் போதும் மீண்டும் வீழ்ச்சி வரும் என்பதை மறந்து எத்தனையோ ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்கிறோம். நாம் கீழே போகும் போது கீழே இருப்பவன் மேலே செல்வதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது. என்பதையும்

நாம் உணர்வதில்லை இவற்றை மனங்கொள்வோமேயானால் உயர்வு வரும் போது நிதானமாக நடந்து கொள்வோம்.

உயர்ச்சியடைந்தபோது திமிர்கொண்டோரின் நிலை என்னவாகும் என்பதை விளக்க முன்னோர் கூறிய கதையொன்றைப் பார்ப்போம்.

நாரத மகாமுனிவர் ஒருமுறை உலகை வலம் வந்த போது இமய மலைச்சாரலுக்குச் சென்றார். அங்கு ஓர் இலவமரம் வானளாவ உயர்ந்து கிளைகளுடன் மதர்த்துப் பெருமரமாய் நிற்பதைக் கண்டார். அதனிடம் அவர் ஒரு கேள்வி கேட்டார். "வாயுபகவான் உனது நண்பனா?" என்பதே அந்த வினா.

"ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?" என இலவமரம் எதுவும் புரியாமல் அவரிடம் கேட்டது. "வாயுபகவான் எந்த மரங்களையும் இப்படி வளர விடுவதில்லையே. இடையிடையே தன் பலத்தைக் காட்டி, கிளைகளை முறித்து சேதமாக்கி விடுவாரே?" என முனிவர் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட இலவமரம் அட்டகாசமாகச் சிரித்தது. "மற்றமரங்களைப் போன்று என்னை எண்ணி விட்டீர்களா? என் பலத்தை நீங்கள் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டீர்கள். வாயுபகவான் என்னை என்ன செய்ய முடியும்?" என்று அது முனிவரிடம் கேட்டது.

"மகாமேருமலையின் முடியையே முறித்த வாயுபகவானின் பலம் உனது பலத்தைவிடக் குறைந்ததென்று நீ கூறுவது நகைப்பைத் தருகின்றது. உன்னைவிட வயிரம்வாய்ந்த மரங்களே வாயுதேவனின் பலத்தை மதித்து நடக்கும் போது நீ ஆணவங்கொண்டு பேசுவது நல்லதல்ல" என நாரதமகாமுனிவர் அதற்கு அறிவுரை கூறினார்.

ஆனால் இலவமரமோ "வீண் பேச்சு எதற்கு? என் பலம் எனக்குத் தெரியும். வேண்டுமானால் வாயுதேவன் வந்து என்னோடு மோதிப்பார்க்கட்டும்" என்று கர்வத்துடன் கூறியது. அறிவுரை கூறுவது பயனற்றது எனக் கருதிய நாரத முனிவர் வாயுதேவனிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினார். வாயுதேவனுக்கு இதனைக் கேட்டதும் மிகுந்த கோபமேற்பட்டது. அவன் கொடும் புயலாக மாறி இலவமரம் நின்ற இடத்திற்குச் சென்றான்.

புயலிலே சிக்கிய இலவமரத்தின் கிளைகளெல்லாம் முறிந்து அதுவே அடியோடு சாயும் நிலைக்கு வந்தது. உடனே அது வாயுதேவனிடம் மன்னிப்புக்கோரி வணங்கி நின்றது. கோபந்தணிந்த வாயுதேவன் அதனைக் கீழே சாய்க்காது விட்டுச் சென்றான். பின்னர் அங்கு வந்த நாரதர் "இலவமரமே, இது என்ன கோலம்? உன் கிளைகளெங்கே? ஓரிலையைக் கூடக்காணவில்லையே. என்ன ஆயிற்று? உன்னுடைய இறுமாப்பு உன்னை மொட்டையடித்து இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. உனது நிலை எல்லோருக்கும் பாடம்புகட்டுவதாக இருக்கட்டும்" என்று கூறினார். இலவமரம் எதுவும் பேச முடியாத நிலையில் அமைதியாக நின்றது.

நாமும் பல வேளைகளில் எமது பலம் அல்லது திறமைகள் பற்றி அத்தீமமாகக் கற்பனை செய்து கொள்கின்றோம். எமது பலவீனங்கள் பற்றி உணர்வதில்லை. சிலர் தமது திறமைகளையும் சிறப்புக்களையும் அறிந்து கொள்ளாதிருப்பதுமூண்டு. எம்மைப் பற்றி நாம் சரியான கணிப்பீடொன்றை வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதையும் இக்கதை உணர்த்துகிறது.

பகைவனிடத்தும் நல்லது காண்

முற்காலத்தில் கிருதவீரியன் என்ற அரசன் அறநெறிப்படி அரசாட்சி செய்து வந்தான். அவன் பிருகு முனிவரைக் குருவாகக் கொண்டு, மகாயாகம் நடத்தினான். அதற்குத் தட்சணையாக முனிவருக்கும் அவரது புத்திரர், பௌத்திரர்களுக்கும் திரவியங்களை வழங்கினான்.

அவன் இறைவனடி சேர்ந்த பின்னர் அவனது புத்திரர்கள் அரசாட்சி செய்ய ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் தெய்வபக்தியற்றவர்கள்.

தமக்குக் கிடைத்த வருமானத்தைக் கணக்கிட்டுப்பார்த்த அவர்கள், “எமது தந்தைக்கும் இவ்வாறு வருவாய் வந்திருக்கவேண்டுமே. அச்செல்வம் எங்கே போயிற்று?” என ஆராய்ந்தனர். கிருதவீரியன் யாகம் செய்யவும் தட்சணை கொடுக்கவும் பெருமளவு செல்வத்தை உபயோகித்ததை அறிந்து கொண்ட அவர்கள், பிருகுமுனிவரின் புத்திரரை அழைத்து, தம் தந்தை நல்கிய தட்சணையை மீளத்தருமாறு வற்புறுத்தினர். பிருகுமுனிவரின் புத்திரர்கள் அவற்றைத் தரக்கூடிய நிலையில் தாமில்லையெனத் தெரிவித்தனர்.

இதனால் கிருதவீரியனின் மைந்தர்கள் கோபமுற்று, ஆச்சிரமத் திற்குட் சென்று அங்கிருந்த பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு, பிறகு முனிவரின் வம்சத்தவரைத் தேடித்தேடி அழித்தனர். அந்த வேளையில் பிருகுமுனிவரின் ஒரு புத்திரனின் மனைவி கருவுற்றிருந்தாள். அதனையறிந்தால் தன்னையும் அவர்கள் கொன்றுவிடுவார்கள் என அஞ்சிய அவள் மகாமேருமலைச் சாரலிலே போய் மறைந்திருந்தாள்.

அவளுக்கு ஆண் மகவொன்று பிறந்தது. மலைச்சாரலிலிருந்த முனிவர்கள், அக்குழந்தைக்கு பகன் என்று பெயரிட்டு, அது சிறப்பாக வளர உத

வினர். பகனுக்கு உபநயனம் செய்து வேதசாத்திரங்களைக் கற்பித்தனர். அவனும் அறிவும் திறமையும் மிக்கவனாக வளர்ந்தான்.

தன் தந்தையையும் பிருகுமுனிவரின் வம்சத்தோர் அனைவரையும் கிருதவீரியனின் புத்திரர்கள் கொன்றதை அறிந்த போது பகன் மிகுந்த கோபமுற்றான். அவர்களை அழிப்பதுடன் அவர்களது தீச்செயலைப் பார்த்திருந்த மூவுலகங்களையும் நீறாக்க வேண்டுமென முடிவெடுத்த பகன், அதற்காகத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினான்.

அத்தவத்தின் பயனாக கிருதவீரியனின் வம்சத்தவர் அழிவுறத் தொடங்கினர். இதனையறிந்த அவ்வம்சப் பெண்கள் பகனின் தாயிடம் சென்று வணங்கி, தம்மை மன்னித்து காக்குமாறு வேண்டி நின்றனர்.

பகனின் அன்னை நற்குணமுடையவள். தான் பட்டதுயரை மனதிற் கொண்டு பழிவாங்க எண்ணாமல் கருணையோடு "நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். தேவர்களால் இந்தத் துன்பம் நீங்கும், நீங்கள் இறைவனைப் பக்தியுடன் வணங்கி வழிபட்டுக் கொண்டிருங்கள்" என்று கூறி அவர்களை அனுப்பிவைத்தாள்.

பகனின் தவவலிமையால் மூவுலகங்களும் கஷ்டமுற ஆரம்பிக்கவே தேவர்களின் அரசனான இந்திரன் சில தேவர்களுடன் பகனின் பிதூர்களிடம் சென்றான். அவர்களை வணங்கி "தங்கள் வம்சத்தவனான பகன் உங்களனைவரையும் கொன்றோரை நிர்மூலமாக்குவதற்காகவும் அக் கொடுமையைக் கண்டுங்காணாதிருந்த மூவுலகங்களையும் தகிப்பதற்காகவும் மிகப்பெரும் தவஞ்செய்கின்றான் அதனால் நாம் அல்லற்படுகின்றோம். எமது தவறைப் பொறுத்தருள்க. தயவுகூர்ந்து விரைவாக பகனிடம் சென்று அவனது தவத்தை நிறுத்தி எம்மைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று வேண்டினான்.

பகனின் பிதூர்களும் நற்குணமுடையோராதலால் தாம் பட்டதுயரை மறந்து, இந்திரனின் வேண்டுகோளையேற்று பகனிடம் வந்தார்கள்.

பகன் தன் பிதூர்கள் அனைவரையும் ஒருசேரக் கண்டதும் மிகவும் ஆனந்தப்பட்டான். "உங்களை ஒன்றாகக் கண்டது என் தவத்தின் பயனோ" என்று கூறி வணங்கி நின்றான்.

“எங்கள் வம்சம் உன்னால் மிகுந்த கீர்த்தியடைந்தது. எமது சொற்களை நீ கேட்டு நடப்பாய் என நம்புகின்றோம். எம்மைக் கொன்றதற்காக கிருதவீரியனின் வம்சத்தவரையும் மூவுலகங்களையும் அழிக்க நீ தவம்புரிவதாக அறிந்தோம். நாம் பிறவித் துன்பத்தினுள் கிடந்து வருந்தாது சுவர்க்கத்திற்கு விரைவாக அனுப்பிவைத்தோர் கிருதவீரியனின் புத்திரர்களே. அவர்கள் எமக்கு நன்மையே செய்துள்ளனர். அவர்களைக் கஷ்டப்படுத்தி அழிக்காதே. உன் தவத்தை நிறுத்திவிடு” எனக் கட்டளையிட்டனர். பகனும் தன் பிதூரர்களது கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு, தன் தவத்தை நிறுத்திக் கொண்டார்.

இக்கதையைக் கேட்போரும் படிப்போரும் பல நற்குணங்களை தமது மனங்களில் பதிய வைத்துக்கொள்ளலாம்.

யாராவது தவறு செய்துவிட்டாற் கூட அதை மன்னிக்கும் மனப்பக்குவம் பெரும்பாலானவர்களிடத்தில் இருப்பதில்லை. அதிலும் ஒருவர்குற்றம் செய்து தாம் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டால் கேட்கவே தேவையில்லை. பகனைப்போன்றே நாமெல்லோரும் வஞ்சந்தீர்க்கப் புறப்பட்டு விடுகிறோம்.

இக்கதை அது தவறென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. பகனின் தாய் தன் கணவனையும் கணவனின் உறவினரையும் கொன்றோரை மன்னித்து விடுகிறாள். பகனின் பிதிரர்களின் மனப்பக்குவம் அதையும் விஞ்சுகிறது. தம்மைக் கொன்றோர் தாம் சுவர்க்கம் புக உதவியதாகக் கருதுகிறார்கள். பகைவரை மன்னிப்பதை விட அவர்கள் செய்த தீமையையும் நல்லதாகக் காண மிக உயர்ந்த மனப்பக்குவம் தேவை. ஒருவர் முழுமையாகத் தீயவனாக இருக்க மாட்டார். தீயவர்களிடமும் நற்குணங்களிருக்கும், எவரிலும் நாம் நல்லவற்றைப் பார்க்கலாம். எந்தச் செயலிலும் நல்லதைக் காணலாம். அப்படிப் பார்ப்பதற்கு எம் மனங்களைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும். வஞ்சந்தீர்க்கவென வெஞ்சினங்கொண்டிருந்த பகன் மூத்தோர் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுகிறான். இத்தகைய பல நற்பண்புகள் இக்கதை மூலம் எம் மனங்களிலே பதிய வைக்கப்படுகின்றன.

உன்னை விட உயர்ந்தவன்

பசித்தவருக்கு உணவிடுவது கஷ்டப்படுவோருக்கு உதவுவது முதலிய நற்கருமங்களை எல்லோரும் செய்ய வேண்டும். நம்மிடம் நிறைந்த செல்வம் இருக்கும் போது அதில் ஒரு பகுதியை இத்தகைய காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்துகிறோம். சாதாரணமான வருமானமுள்ளவர்களும் தமது தேவைக்கு வேண்டியதை உபயோகித்த பின் தான தருமம் செய்கின்றார்கள். தனக்கே உணவுக்குக் கஷ்டப்படும் நிலையிலும் பசித்து வந்தவனுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும் நல்லமனமுடையோர்களும் இந்த உலகில் உள்ளனர். தான் பாலருந்திக் கொண்டு மற்றவனுக்குக் கூழ் கொடுப்பதைவிட தான் குடிக்கும் கூழில் பங்கிட்டுக் கொடுப்பவன் மேலானவன்.

இன்று பல விருந்துபசாரங்களை நாம் பார்க்கிறோம். உறவினரையும் நண்பர்களையும் அழைத்து விருந்து கொடுக்கிறோம். பெரியோரை மரியாதை செய்யும் பொருட்டு விருந்தளிக்கிறோம். ஒருவரிடமிருந்து உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டதற்காகவோ, பெற்றுக் கொள்வதற்காகவோ கூட பெரிய விருந்துபசாரம் செய்வோரும் நம்மிடையே உள்ளனர்.

முன்னைய காலங்களில் முகமறியாதவர்களுக்குத்தான் விருந்தளித்தனர். வீடுதேடி, பசித்து வந்தவரை உபசரிப்பது இல்லை தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. வீட்டிலிருப்பவர்கள் பட்டினியால் வாடிக்கொண்டிருக்கும் போது, வந்த விருந்தினரை உபசரித்த கதைகளும் இறைவனின் அடியார்கள் விரும்பியவாறு விருந்தளித்த கதைகளும் எமது சமயக் கதைகளுள் உள்ளன. இங்கே அத்தகைய ஒரு கதையினைத் தருகிறோம்.

பஞ்சபாண்டவர்கள் கௌரவரை வெற்றி கொண்டு அரசாட்சி செய்த காலத்தில் அவ்வமேத யாகம் செய்தார்கள். குதிரையொன்றை நாட்டின் சகலபாகங்களுக்கும் அழைத்துச் செல்வார்கள். குதிரையைக் கொண்டு

செல்லும் அரசனின் ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பவரிருந்தால் அதைப் பிடித்துக்கட்ட முற்படுவர். அவருடன் போரிட்டு குதிரையைக் கொண்டு சென்ற அரசனின் பிரதிநிதிகள் வெற்றி பெற வேண்டும். தோற்றால் யாகம் செய்ய முடியாது. இவ்வாறு சுற்றி வந்த குதிரையை வைத்துச் செய்யப்படும் யாகமே அஸ்வமேதயாகம். யாகம் பெரும் செலவில் செய்யப்படும். வந்தோருக்கெல்லாம் விருந்துபசாரம் செய்து தானமும் கொடுப்பார்கள். தருமத்தின் உருவமாகப் போற்றப்படும் தருமராஜன் செய்த யாகத்தில் தானமும் உபசரிப்பும் மிகச் சிறப்பாக இருந்திருக்கு மல்லவா?

யாகம் முடிந்ததும் தருமரை அனைவரும் புகழ்ந்து பாராட்டிக் கொண்டிருந்தனர். இன்றும் கூட ஒருவர் பாராட்டத்தக்க செயலொன்றைச் செய்தால் அவர் பதவியும் அந்தஸ்தும் உள்ளவராயிருந்தால் எல்லோரும் பாராட்டுவார்கள். அதில் ஏதாவது திருத்த வேண்டிய குறைகளிருந்தாலுங் கூட கூறமாட்டார்கள். அதேவேளை அதுபற்றிக் குறைகூறுவோரும் எங்கோ ஒரு மூலையிலிருப்பார்கள்.

புகழும் பாராட்டும் நல்லவைதான் என்றாலும் புகழ்ப்படுபவரை கர்வமடையச் செய்யும் தன்மை அவற்றிற்கிருக்கிறது. இந்தக் கர்வம் நல்ல தல்லை.

மிகவும் நல்ல மனிதரான தருமர் கர்வத்தின் வசப்பட்டு விடக்கூடா தென்றோ அல்லது செல்வம் படைத்த அவரது தானத்தைவிட ஏழை செய்வது உயர்ந்தது என உணர்த்தவொ அவ்விடத்திற்கு ஒரு கீரி வந்தது.

“நீங்கள் எல்லோரும் புகழ்வது போல் இந்தயாகம் சிறந்ததல்ல. இதோ பாருங்கள் எனது உடலின் ஒரு பக்கம் பொன்னியமாக இருக்கின்றது. இதன் மற்றப்பக்கம் பொன்னிறம் பெறுவதற்காக நான் ஒரிடத்தைத் தேடித்திரிகிறேன். இங்கு அப்படி நடைபெறவில்லை. இது எப்படிப் பொன்னிறமாகியது தெரியுமா?” எனக்கேட்டு அது ஒரு கதை கூறியது.

முற்காலத்தில் சத்துப்பிரத்தன் என்றொரு முனிவரும் மனைவியும் மகனும் மருமகளுமிருந்தனர். மழையில்லாததால் நாட்டில் பஞ்சமேற்பட்டது. உணவுப் பொருளெதுவும் கிடைக்காததால் பசியினால் வருத்தமுற்ற அவர்கள் சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு உணவு தேடிப்புறப்பட்டார்கள்.

ஒரிடத்தில் நெல்மணிகள் கிடக்கக்கண்டு அவற்றைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து வீட்டிற்குக் கொண்டு போய் அரிசியாக்கி பொரிமா செய்து அதனை நான்காகப் பங்கிட்டு நால்வரும் உண்பதற்காக வைத்தார்கள்.

அந்நேரத்தில் இறையடியவர் ஒருவர் அவர்களுடைய வீட்டிற்கு வந்து, "மிகுந்த பசியாயிருக்கிறது. உண்ண ஏதும் தருவீர்களா?" எனக் கேட்டார்.

சத்துப்பிரத்தன் அவரை உபசரித்து, தனது பங்குப் பொரிமாவை அவருக்குக் கொடுத்தார். அவருடைய பசியைப் போக்க அது போதியதாயிருக்க வில்லை. அதைக்கண்டு சத்துப்பிரத்தன் கவலையடைந்தார். உடனே மனைவி தனது பங்குப் பொரிமாவையும் அவருக்குக் கொடுக்குமாறு வேண்டினாள். சத்துப் பிரத்தனோ மனைவியின் பசியைப் போக்குவதும் தன் கடமையாதலால் அதை அவளை உண்ணுமாறு வற்புறுத்தினான். மனைவியோ அதிதியை உபசரிப்பது தனது கடமையுங்கூட என்பதால் அப்பொரிமாவையும் கொடுக்குமாறு கோரினாள்.

அப்பொரிமாவை உண்டபின்பும் அடியவருக்குப் பசி தீரவில்லை. சத்துப்பிரத்தன் மறுக்க, மறுக்க மகனும் தனது பங்குப் பொரிமாவைக் கொடுத்தான். அப்பொழுதும் அவருக்குப் பசிதீராதுபோகவே மாமனின் மறுப்பிற்குப் பதில் கூறி அவரைச் சம்மதிக்கவைத்து மருமகனும் தன் பங்கை அடியவருக்குக் கொடுத்தான். அடியவர் பசிதீர்ந்து மகிழ்வடைந்தார்.

அடியவர் உண்ணும் போது சிந்திய பொரிமாத்தூள் பட்ட எனது மேனி பொன்னிறமாயிற்று, விருந்தினரை உபசரித்த சத்துப்பிரத்தன் குடும்பத்தினரை தருமதேவதை வாழ்த்தி அவர்களுக்கு நற்கதியை நல்கினாள்.

அவர்களின் விருந்துபசாரத்திற்கு ஈடாக இந்தயாகம் அமைய வில்லை. அதனால் எனது உடலின் மறுபக்கம் பொன்னிறமாகவில்லை என்று கீரி கூறி, அங்கிருந்து சென்றது. தருமராஜா கீரி கூறிய கதையை ஆழ்ந்து சிந்தித்தார். அவரது மனத்திலே முளைவிட்ட கர்வம் அடங்கியது.

விருந்தினரை உபசரிப்பது, தியாகம் புரிவது, எல்லோரும் புகழ்ந்த தும் நாம் புகழப்படவேண்டியவர்கள் எனக்கருதுவது தவறென்பது, கர்வப் படக்கூடாது என்பது போன்ற பல நற்பண்புகளை இக்கதை போதிக்கின்றது.

கற்றது கைமண்ணளவு

நமது சமயத்தின் தத்துவங்களையும் ஆராதனைகளையும் மற்றும் பல்வேறு விடயங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டது வேதம். “வித்” என்னும் அடியிலிருந்து வேதம் என்ற சொல் உருவாகியது. “வித்” என்பதன் கருத்து அறிதல் என்பதாகும். இந்த வேதம் பற்றி நாம் நிறைய அறிந்திருக்கிறோம். எப்படி அறிந்திருக்கிறோம்?

குருடர்கள் யானை பார்த்த கதை கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே. ஒரு குருடனின் கைகளுக்கு யானையின் காலொன்று தட்டுப்பட்டது. அதைத் தடவிப் பார்த்தவன் “உரல் மாதிரி இருக்கிறது” என்றானாம். மற்றவன் காதைத் தடவிப் பார்த்தான். “முறம் போலிருக்கிறது” என்றானாம். இப்படி ஒவ்வொருவனும் தன் கையால் தொட்டுணர்ந்ததைக் கொண்டு “யானை இப்படியிருக்கும்” என நினைத்துக் கொண்டான்.

இவர்களைப் போலக்கூட நாம் வேதத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வில்லை. அவர்களாவது யானையின் ஒவ்வொரு பாகத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள். நாம் வேதத்தின் ஒரு சுலோகத்தைக்கூட அறிந்து கொள்ளாமல் வேதத்தைப் பற்றி நிறைய அறிந்து வைத்திருக்கிறோம்.

வேதத்திற்குச் சுருதி (ஷ்ருதி) என்றொரு பெயருமிருக்கிறது “ஷ்ரு” என்னும் அடியிலிருந்து பிறந்தது இச்சொல். இவ்வடியின் பொருள் “கேட்டல்” என்பதாகும்.

நமது சமயம் மிகப்பழமையானது. முற்காலத்தில் எழுதிக் கற்கும் நிலை இருக்கவில்லை. வாயாற் கூறக்கேட்டு மனனஞ்செய்து கற்றகாலம்

அது. இவ்வாறே வேதத்தையும் கற்றனர். இதனாலேயே சுருதி என்று வேதங்கள் பெயர் பெற்றன. கூறுபவர் வியாக்கியானம் செய்வதாலும் கிளைக்கதைகளையும் இணைப்பதனாலும் இவை வளர்ச்சிபெற்றன. வேதங்களின் பரப்பளவு, ஆழம் முதலியவை பற்றி விளக்கும் ஒரு குட்டிக்கதையைப் பார்ப்போம்.

பரத்வாஜர் என்ற மகரிஷி சிறு வயதிலேயே குருகுலம் சென்று வேதங்களைக் கற்க ஆரம்பித்தார். அவருக்கு நூறுவயது அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவர் வேதங்களைக் கற்று முடிக்கவில்லை. அதனால் இந்திரனைத் தியானித்து தவமியற்றினார். அவரது தவத்தினால் மகிழ்வுற்ற இந்திரன் அவர் முன் தோன்றி அவரது கோரிக்கை என்னவெனக் கேட்டான். அவர் "நான் வேதங்களைக் கற்று முடியவில்லை. எனக்கு மேலும் நூறுவருட வாழ்நாளை அருள வேண்டும்" என்று வேண்டினார். அவனும் ஒரு முறுவலுடன் அந்த வரத்தை நல்கி மறைந்தான். பரத்வாஜர் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். இருநூறாவது வயது அண்மிக்கத் தொடங்கியது. "இன்னும் கற்கவேண்டியது அதிகளவு உள்ளதே. மீண்டும் தவமிருப்போம்" எனத்தீர்மானித்து, இந்திரனை நோக்கித் தவம் புரிந்தார். இம்முறையும் அவரது வேண்டுகலை ஏற்று ஒரு சிரிப்புடன் மேலும் நூறுவருடங்கள் வாழ அவருக்கு வரமளித்து இந்திரன் சென்றான்.

அவருக்கு முந்நூறாவது வயது நெருங்கத் தொடங்கியது. வேதங்களைக் கற்றுமுடித்ததாகக் காணோம். ஆனால் இம்முறை இந்திரன் பரத்வாஜ மகரிஷியை முந்திக்கொண்டான். அவர் தவமியற்ற ஆரம்பிக்கு முன்னரே இந்திரன் அவரெதிரே காட்சி கொடுத்து மூன்று மந்திரங்களைக் கூறி மூன்று மலைகளைத் தோற்றுவித்தான். "இந்த மூன்று மலைகளும் வேதங்கள்" என அவருக்குக் காட்டினான்.

"அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. "இவ்வளவும் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டதா பிரபு?" என ஆவலுடன் கேட்டார்.

இந்திரன் மறுதலித்துத் தலையசைத்துச் சிரித்தான். "உமக்குக் கிட்டியதை இதோ பாரும்" எனக்கூறி மூன்று மலைகளிலிருந்தும் ஒவ்வொரு பிடியாக மூன்று பிடிகள் அள்ளிப் போட்டான்.

“முந்நூறு வருடங்கள் வாழ்ந்து நீர் வேதங்களில் கற்றுணர்ந்தது இவ்வளவுந்தான். மிகுதியைக் கற்க எவ்வளவு காலந் தேவைப்படும்?” என இந்திரன் கேட்டான். மூன்று பிடி மண்ணையும் மூன்று மலைகளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தவாறு திகைத்து நின்றார் பரத்வாஜர்.

வேதங்களின் பரப்பளவையும் அவற்றைக் கற்றறிந்துவிட்டதாகக் கருதுவோரின் தவறான எண்ணத்தையும் விளக்குவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

எமக்கும் இத்தகைய கர்வம் ஏற்படுவதுண்டு. சிலவற்றை நாம் முழுமையாக அறிந்திருப்பதாகக் கருதுவது மட்டுமன்றி அது பற்றி மற்றவர்களுக்கு எம்மைப் போன்று பூரண அறிவில்லை என்று கூட எண்ணிக் கொள்வோம். ஆனால் அவ்விடயங்கள் பற்றி அறிவதற்கு மேலும் அதிகமாகப் பல இருக்கும். எம்மிலும் கூடுதலாக விடயஞானமுள்ளோர் அது பற்றிக் காட்டிக் கொள்ளாமலிருப்பார்கள். இவற்றை நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். எமது அறிவின் பரிபூரணத்துவம் பற்றிய கர்வம் எமக்கு இருக்கக் கூடாது. அது மேற்கொண்டு கற்றறியும் மனப் பாங்கையும் மழுங்கச் செய்து விடும்.

வேத சாஸ்திரங்களின் ஆழ அகலத்தையும் அனைவரும் விளங்கிக் கொள்ளவும் இக்கதை உதவுகின்றது. அவற்றை முழுமையாகக் கற்று விற்பன்னராவது அத்துணை சுலபமானதுமல்ல.

இச்சிறிய கதை இவ்வாறு பல ஆழமான கருத்துக்களை இலகுவாக எமக்கு விளக்கி நிற்கிறது.

தெய்வம் ஒன்றென்றிரு

நமது இந்த உலகில் எம்மைப் பற்றிக் கொண்டு துன்பப்பட வைப்ப வற்றுள் ஒன்று "பற்று" ஆகும். "எனது" என்ற பற்றின் எல்லை விரிவடைந்து செல்வதால் பல பிரச்சனைகள் தோன்றுகின்றன. "என் தந்தை, தாய், சகோதரன், பிள்ளை" என்ற பற்று எனது உறவுகள், எனது ஊரவர் என விரிவடைகிறது.

அந்தப் பற்று, "என்னுடையது தான் சிறந்தது" "என்னுடையது தான் சிறப்புப் பெற வேண்டும். வளர்ச்சியடைய வேண்டும். புகழப்படவேண்டும்." என எண்ணவைக்கிறது. மனம் நடுநிலையிலே நிற்கமுடியாமல் தான் பற்று வைத்ததன் பக்கம் சார்கிறது. தான் பற்றுவைத்ததன் பால் நிறையையே காணவும், குறையைக் காணத் தவறவும் செய்கிறது.

இந்த மனப்பாங்கு மேலும் தீவிர மடைகையில் என்னுடையது அல்லா ததை வெறுக்கவும் அழிக்கவும் வைக்கிறது.

"நானும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் மற்றவனும் நன்றாக இருக்க வேண்டும்." என எண்ணுவோர் குறைவு. இதன் காரணமாகவே "எனது மகன் சிறந்தவனாக வேண்டும்" என எண்ணுபவன், அடுத்த வீட்டுக்காரனின் மகன் அதே போலச் சிறப்படைந்தால் அவனை எப்படியாவது பின் தள்ளிவிட சதிகூடச் செய்கின்றான்.

"இது தவறு, மற்றவனையும் சகோதரனாகக் கருது" "பற்று வைக்கக் கூடாது" என்றெல்லாம் சுலபமாகக் கூறலாம். எழுதலாம். ஆனால் செய்வது சிரமமானது. எனினும் அதைச் செய்வோராக, எம்மை மாற்றியே ஆக வேண்டும்.

இறைவனையும் சமயத்தையும் பொறுத்தவரைகூட "பற்று" இப்படியாகத் தானிருக்கிறது. பேராயிரம் பரவி பரம்பொருளை வணங்குகின்றோம். எம்மைப் பக்குவப்படுத்தவென்றே சமயநெறிகள் உருவாகின. ஆனால் சமயத்தின் பெயராலேயே எவ்வளவு சண்டைகளும் சாவுகளும் நிகழ்கின்றன.

ஒருவர் தமது சமயநெறியைச் சரிவரப் பின்பற்ற வேண்டும் . அவர் வணங்கும் இறைவன்மீது பரிபூரண பக்திசெலுத்த வேண்டும். அதேவேளையில் மற்ற சமயத்தவரையும் மதிக்கவேண்டும். மற்றச் சமயத்தவரைத் தாழ்த்திப்பேசுதல், பாரபட்சம் காட்டுதல், சமயமாற்றம் செய்விக்க முற்படுதல் போன்றவற்றைச் செய்யும் போதுதான் பிரச்சனைகள் தோன்றுகின்றன.

எல்லாச் சமயங்களும் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்ப போதிக்கின்றன. இறைவனை அன்புருவாகக் காண்கின்றன. நாம்தான் கண் மூடித்தனமாக அடிபட்டுக் கொள்கின்றோம். எந்த உருவைக் கற்பித்து, எந்தப் பெயரைக் கூறி வழிபட்டாலும் அன்புருவான இறைவனைத்தான் வணங்குகின்றோம் என்பதை மறந்து விடுகிறோம். இதை விளக்கும் கதை யொன்றைப் பார்ப்போம்.

அகத்திய முனிவர் ஒருமுறை திருக்குற்றாலத்திற்குச் சென்றார். அங்கே கோவில்கொண்டிருந்த நாராயண மூர்த்தியை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த வைணவர்கள் சைவசமயத்தவர் மீது விரோதங்காட்டி வந்தனர். விபூதி, உருத்திராக்கம் ஆகிய சிவசின்னங்களை அணிந்தவர்களை வெறுத்தார்கள். நாராயணனின் கோவிலிலுள்ளே அவர்களை அனுமதிக்க மறுத்தனர். அகத்திய முனிவரும் திருநீறு, உருத்திராக்கம் ஆகியன அணிந்து சென்றதால் அவரையும் கோவிலுள் செல்ல விடாது தடுத்தனர். அவர்களுடைய எதிர்ப்பையும் வெறுப்பையும் கண்ட அகத்தியர் "இப்படி நடந்துகொள்வது தவறு. இறைவன் ஒருவனே" என அவர்களுக்கு உணர்த்தவேண்டுமென முடிவுசெய்தார். அங்கிருந்து அகன்று சென்றார்.

திருமாலின் அடியவர் போன்று திருமணம் அணிந்து, அகத்தியர் மீண்டும் அங்கே வந்தார். சைவசின்னங்களுடன் வந்து தாங்கள் விரட்டிய முனிவரே மீண்டும் வைணவ சின்னங்களுடன் வந்திருக்கிறார் என்பது அவர்களுக்குப் புலப்பட வில்லை. அவரை மிகுந்த மகிழ்வோடு வரவேற்

றார்கள். உபசாரஞ்செய்து, காலில் வீழ்ந்து வணங்கினர். “எல்லாம் நாராயணனுக்கே ஆகட்டும்” என அவர்களுக்கு அகத்தியர் ஆசிகூறினார்.

அகத்தியமுனிவர் கோவிலினுள் சென்று நாராயணமூர்த்தியை வழிபடத் தொடங்கினார். பக்தியுடன் சிவபிரானைத் தியானித்து வழிபட்ட அவர் நெடிய திருமாலின் வடிவத்தின் திருமுடியில் கையை வைத்து “குறுகு, குறுகு” எனக்கூறினார். அடியவர்களின் பக்தியிலே குழைந்துவிடும் இறைவன் குழைந்து குறுகி சிவலிங்க உருவமாக மாறிக்காட்சி கொடுத்தான்.

அதைக் கண்ட வைணவர்களுக்குத் தமது தவறு புரிந்தது. இறைவன் ஒருவனே என்பதை உணர்ந்துகொண்டனர்.

வைணவர்கள் திருமாலின் பேரில் பக்தியுண்டு வழிபடுவது நல்லதே. சைவர்களை வெறுத்ததே தவறு. அதை உணர்த்தவே அகத்தியர் இப்படிச் செய்தார். வைணவரும் பௌத்தரும் சைவத்தை அழிக்க வேண்டுமென எண்ணிச் செயற்பட்ட வேளைகளிலேயே சமயகுரவர்களான திருஞானசம்மந்தப் பெருமானும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் அவர்களுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். மதங்கள் எம்மை நல் வழிப்படுத்த தந்துள்ள போதனைகளை நாம் நன்கு பயின்று அவற்றைப் பின்பற்றி பண்பானவர்களாக வாழ வேண்டும். மதங்கள் எம்மை மதங்கொள்ளச் செய்ய உருவானவையல்ல என்பதை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இதனையே இக்கதை போதிக்கின்றது.

கும்பிடும் நோக்குடன் கோவிலுக்குச் செல்

இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன். தூணிலுமிருக்கின்றான். தூரும்பிலுமிருக்கின்றான். உள்ளன்போடு வழிபட்டாலே போதும். பக்தனுக்கு அருள்புரிவான் என்றெல்லாம் கூறுகின்றோம்.

எனினும் தூணிலும் தூரும்பிலும் அவனைக் கண்டு வழிபடும் பக்குவம் எமக்கு இல்லாததனால், நம் மனத்தை அவனில் வயப்படுத்தி வழிபடுவதற்காக, கோவிலமைத்தும், பூசையறையென வீட்டில் ஓரிடத்தை வைத்தும் அங்கே இறைவனுக்கு உருவம் கொடுத்து, பெயர் சூட்டி எத்தனையோ வகைகளில் வழிபாடு செய்கின்றோம்.

காலப்போக்கில் நோக்கத்தைக் கைநழுவவிட்டு வேறெங்கோ செல்வது மனிதவியல்பு, இறைவனை வழிபடும் விடயத்திலும் நாம் அப்படித்தானாகி விட்டோம்.

இன்று “கோயிலில் திருவிழா நடைபெறுகிறது போய் வழிபட வேண்டும்” என்று புறப்படும் போது அதைவிட வேறுவிடயங்கள் எமது மனத்தில் முதன்மை பெற்றுவிடுகின்றன. உதாரணத்திற்கு கோவிலைச் சுற்றி வர உள்ள கடைகளில் வாங்கவேண்டியவற்றைப் பட்டியலிட்டுக் கொள்வதைக் கூறலாம். இறைவனுடன் மனத்தை வயப்படுத்தித் தியானிப்பதற்காக விரதமிருக்க ஆரம்பிக்கும் நாம், விரதம் முடிவடையும் போது எப்படிப்பட்ட உணவுப்பதார்த்தங்களை உண்ண வேண்டும் என்பதைப்பற்றி நினைத்து, பூசை அறைக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைச் சமையலறைக்கும் கொடுத்து, ஈடுபாட்டை அதில் திருப்பி விடுகிறோம்.

“இவ்வாறெல்லாம் இருக்கக்கூடாது. இறைவனை எண்ணி, அவனை வழிபடுவதே எமது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்” என்பதை எமது மனத்திலே பதியவைக்க எமது முன்னோர் பல கதைகளைக் கூறியுள்ளனர். அவற்றுள் ஒன்று இதுவாகும்.

வியாசபகவானும் அவரது சீடர்களும், புண்ணியத்தலமான காசியைப் பார்க்கவென்புறப்பட்டனர்.

“காசியில் “இல்லை” என்று கூறுபவர் எவருமே இல்லையாம்” என்றார் மகரிஷிவியாசர்.

முனிவருக்கும் சீடர்களுக்கும் மண், பொன், வீடு, ஆடைஅணிகலன்கள் போன்றவை தேவையில்லையல்லவா? அவர்களுக்கு வேண்டியது உணவு ஒன்றுதான். “உணவு வேண்டிச் செல்லும் வீடுகளில் நல்ல உணவு வகைகள் கிடைக்கும். இந்த ஊரில் உண்ணக்கிடைப்பதை விடச்சிறந்த உணவைக் காசியில் உண்ணலாம்” என எண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டனர்.

காசிக்கு வந்ததும் கங்கையில் நீராடியபின், வழமைபோல் பிட்சை எடுக்க அவர்கள் சென்றார்கள். இரவு நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒருவருக்கும் ஒருவாய் உணவுகூடக் கிடைக்கவில்லை.

“கேள்விப்பட்டதற்கு நேர்மாறாயிருக்கிறதே” என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

“ஒருவர் கூட உணவளிக்கவில்லையே” என்று கவலைப்பட்டனர்.

“எதற்கும் நாளைக்குப் பார்ப்போம்” என்றார் வியாசபகவான்.

மறுநாளும் அதே கதைதான். தொடர்ந்து ஒருவாரமாக ஆகாரமின்றி அலைந்து திரிந்தார்கள். உணவின்றி உடல் சோர்வடையப் பெற்றனர்.

எட்டாம் நாள் சீடர்களால் எழுந்து பிட்சை கேட்டுச் செல்லக்கூட இயலவில்லை. வியாசபகவான் மட்டும் புறப்பட்டார்.

சில இடங்களுக்குச் சென்று பயனற்றுப் போகவே சந்திரமொன்றின் முன்னே நின்று, பிட்சை கேட்டுக்குரல் கொடுத்தார். பலமுறை அழைத்தும் பயனில்லை. அவரது பொறுமை போய்விடவே கோபம் கனன்றது. சாபமிடுவதற்காகக் கையை உயர்த்தினார்.

அப்போது உள்ளேயிருந்து வந்த ஒருபெண் “நிறுத்துங்கள்” என்று அழுத்தமாகக் கூறினாள்.

அவள் கூறிய கணத்தில் வியாசரின் கை தூக்கிய நிலையிலேயே நின்று விட்டது. அவரால் கையை அசைக்க முடியவில்லை.

“ஏன் சாபமிட முற்பட்டீர்கள்?” என்று அந்தப் பெண் கேட்டாள். “அம்மா, நானும் எனது சீடர்களும் ஒருவாரமாகப் பட்டினியாக இருக்கிறோம். இந்த ஊரிலுள்ள எல்லா வீடுகளுக்கும் சென்றோம். பிட்சை கிடைக்கவில்லை. இன்றும் அதே கதைதான், இரக்கமற்றவர்கள் மீது கோபங்கொண்டேன்” என வியாசபகவான் கூறினார். “போய் உங்கள் சீடர்களையும் அழைத்து வாருங்கள் நான் உணவு தருகிறேன். எவருக்கும் சாபமிடாதீர்கள்” என அவள் அன்புடன் கூறினாள்.

சாபமிடும் எண்ணம் அவரிடமிருந்து நீக்கியதும் கை இயங்கியது. அவர் சென்று சீடர்களை அழைத்து வந்தார். அப்பெண் அனைவரையும் அன்புடன் வரவேற்று இருக்கவைத்து இலைகளை அவர்களின் முன்னே இட்டாள். அவர்கள் பசியோடும் அவள் உணவுபரிமாறுவாளென்ற ஆவலோடும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அவள் எதையும் பரிமாறாது “பசியோடு இருக்கிறீர்களே, உணவுருந்துங்கள்” என்றாள்.

“நீங்கள் பரிமாறவில்லையே அம்மர்” என வியாசபகவான் திகைப்புடன் பதிலளித்தார்.

“இலைகளைப் பார்த்துவிட்டுக் கூறுங்கள்” என அவள் கூறவும் அவர்கள் இலைகளைப் பார்த்தால் ஒவ்வொருவருக்கும் விருப்பமான உணவு வகைகள் அவரவர் இலைகளிலே இருந்தன. அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் பசியாறினர்.

வியாசர் தன் முன்னே நிற்பவள் அம்பிகை அன்னபூரணி என்பதை உணர்ந்தார். “அம்மா நீயா?” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

“ஆமாம். தாங்கள் பாடிய மகாபாரதத்திலே திரௌபதியின் அட்சய பாத்திரமாக வந்த அன்னபூரணிதான் நான். காசியில் நான் வீற்றிருப்பது உமக்குத் தெரியாதா?” என்று பெண்ணுருவில் வந்த அம்பிகை கேட்டாள்.

“தெரியும் தாயே, இது என்ன திருவிளையாடல்?” வியாசபகவான் அன்னையினுடைய லீலையின் காரணம் புரியாது அவளிடமே கேட்டார்.

“நான் இங்கு கோவில் கொண்டிருப்பது உமக்குத் தெரியும். காசிக்கு வரும் போது “அப்பனையும் அம்மையையும் தரிசிக்கவேண்டும். கங்கையில் நீராடிவிட்டுப் பக்தியுடன் வழிபடவேண்டும். புனிதத்தலத்தைத் தரிசிக்கப் போகிறோம்” என்ற எண்ணத்தோடு வந்திருந்தால் உங்களுக்கு அற்புதமான அனுபவங்கள் கிடைத்திருக்கும். பசியைப் பற்றியும் உருசியைப்பற்றியும் நினைத்துக்கொண்டு வந்தீர்கள். அதற்கேற்ற அனுபவத்தைப் பெற்றீர்கள்” என்றாள் அம்பிகை.

வியாசபகவானும் சீடர்களும் தம் தவறை உணர்ந்து அவளது பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கோரினர்.

முனிவரும் சீடர்களும் இறைவனைத் தொழுவதே நோக்கமாகப் போகாததால் இப்பாடுபடநேர்ந்ததென்றால் நாம் வேறுநோக்கத்துடன் கோவிலுக்குச் சென்றால் என்னாகும்?

ஏழையும் இறைவனும்

இறைவன் எங்குமிருக்கின்றான். தூணிலும் தூரும்பிலும் மட்டுமல்ல நம்மோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களிலும் உஊர்வன, பறப்பன, நீர் வாழ்வன, நடப்பன முதலிய அனைத்து ஜீவராசிகளிலும் அவனிருக்கிறான். எனினும் இவ்வாறு இறைவனைக் காண எம்மால் இயல்வதில்லை. அப்படிக்காண முடிந்தால் எம்மைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய பெற்றோரிடத்திற்கூடக் குற்றங்காணும் ஜென்மங்களாய் நாமிருப்போமா? எனினும் ஜீவராசிகளைக் காணும் போது இறைவனை சிந்திக்க வைக்கிறது எமது சமயம்.

காக்கைச் சிறகினிலும் கண்ணனின் கருமையைக் காணும் பக்குவமில்லாவிடினும் சனிக்கிழமை விரதமிருந்து உணவு உண்ணுமுன் ஒரு காகத்துக்கேனும் உணவு கொடுக்கின்றோம். எலியைக் கண்டால் விநாயகரின் எண்ணம் வருகிறது. பெரும்பாலான மிருகங்களும் பறவைகளும் இறைவனது வாகனங்களாகவும் கொடிகளாகவும் ஆபரணங்களாகவும் கருதப்படுவதால் அவற்றைக் கண்டதும் இறைவனது நினைவு வருகிறது. நதியைக் கண்டால் சிவபிரானின் முடி தெரிகிறது. கடலைக் கண்டால் பரந்தாமன் பள்ளிகொள்வது தோன்றுகிறது. மீனைக் கண்டால் அவனது மச்சாவதாரம் நினைவில் தெரிகிறது. ஏன் பன்றியைக் கண்டாற்கூட வராக அவதாரமும் சிவபெருமான் பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பரிந்து தாயாகி வந்து பாலூட்டிய திருவிளையாடலும் மனம் முழுவதும் ஆக்கிரமிக்கின்றன. இப்படிக்கூறிக் கொண்டே போகலாம். இவ்வாறு சிந்திக்க வைக்கும் சமயம் மற்றொன்றையும் போதிக்கிறது.

துன்பப்படும் ஒரு மனிதனுக்கோ வேறு உயிரினங்களுக்கோ நாம் காட்டும் பரிவும் செய்யும் உதவியும் இறைவனுக்குச் செய்வதாகும். சமயம் கூறும் இந்தக் கருத்தை நாம் மனத்திற் பதித்துக் கொண்டால், ஏழைகளுக்கும்

நோயாளிகளுக்கும் கஷ்டப்படுவோருக்கும் மனம் விரும்பி உதவ முன்வருவோம். இதனை மனத்திற் பதியவைப்பதற்காகப் பல கதைகளை எமது முன்னோர் கூறியுள்ளனர். அவற்றுள் ஒரு கதையை இங்கு தருகிறேன்.

ஓர் அரசன் தனது அமைச்சர் மேல் மிகுந்த பரிவும் பற்றும் கொண்ட வனாயிருந்தார். ஒரு நாள் சிறந்த பட்டு வியாபாரி கொண்டு வந்த பட்டுக் களைக் கொள்வனவு செய்வதற்காக அரசர் பரிசீலித்துக் கொண்டிருந்த போது அமைச்சர் அங்கு வந்தார். மிகவிலையுயர்ந்த பட்டுச் சால்வை யொன்றை எடுத்து அமைச்சருக்குத் தன் அன்பளிப்பாக அரசர் வழங்கினார்.

“இத்தகைய விலையுயர்ந்த பட்டினை அணியும் அருகதை எனக் கில்லை. இதனைப் பரிசளித்துத் தங்கள் பேரன்பைப் புலப்படுத்துகிறீர்கள்” எனப் பணிவுடன் கூறி அதனை அமைச்சர் தயக்கத்துடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

மறுநாள் இரவுநேரம் ஊரைச் சுற்றிப்பார்க்க அரசருடன் அமைச்சர் சென்றார். மிகுந்த குளிராக இருந்ததால் மன்னர் பரிசளித்த சால்வையை மந்திரிபோர்த்திருந்தார்.

வழியில் ஒரு கிழவி படுத்திருந்தாள். உடலை முழுமையாக மூடுவதற்குப் போதிய ஆடையின்றி அவள் படுத்திருந்த கோலத்தைக் கண்டு அரசர் முகம் கழித்தார்.

“கிழவியென்றாலும் ஒரு பெண் இப்படி... சீச்சீ..” என்று தன் வெறுப்பையும் வெளிப்படுத்தினார்.

கிழவி கிடுகிடுவென்று குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளது கோலத்தைக் கண்டு வேதனைப்பட்ட மந்திரி தான் போர்த்திருந்த சால்வையை எடுத்து அவளுக்குப் போர்த்திவிட்டார்.

இதைக்கண்ட அரசர் திகைப்பும் கோபமும் கொண்டார். அவர் பரிசளித்த விலையுயர்ந்த சால்வையை மந்திரி ஓர் ஏழைக் கிழவிக்குக் கொடுத்துவிட்டது அரசரின் மனத்தை மிகவும் பாதித்தது. அவர் கோபத்துடன் அரண்மனைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

தன் செயல் அரசருக்குக் கோபமூட்டியதால், கவலைகொண்ட தேவி உபாசகரான மந்திரி அம்பிகையைத் தியானித்து, தன் மனக்கவலையை அவளிடம் அர்ப்பணித்துவிட்டு படுக்கைக்குச் சென்றார்.

மறுநாள் காலை மன்னர் கோவிலுக்கு வழிபடச் சென்றார். அம்பிகையின் முன் நின்று வணங்கத் தொடங்கிய அவர் திகைத்துவிட்டார். மந்திரி ஏழை வயோதிபப் பெண்ணுக்குப் போர்த்த அதே சால்வை அம்பாள் மேல் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. அவளும் தானும் வேறல்ல என்பதை அம்பிகை உணர்த்திக்கொண்டிருந்தாள். அரசர் தன் தவறை உணர்ந்து மனம் வருந்தினார்.

நாமும் இக்கதை கூறும் கருத்தை உணர்ந்து அதனை வாழ்விற்கு கடைப்பிடித்து வாழ்வது அவசியமாகும்.

விக்கினன்

கார்த்திகை மாத பெளர்ணமியன்று கார்த்திகைத் தீபத்திருநாளைக் கொண்டாடுகிறோம். அதற்கு அடுத்த பிரதமைத் திதி முதல் அமாவாசை கடந்து வரும் சஷ்டித் திதியீறாக இருபத்தொரு நாட்கள் விநாயகரைப் பூசித்து விநாயகசஷ்டி விரதமிருக்கிறோம். இக்காலத்தில் விநாயக புராணத்தைப் படிக்கிறோம். கந்தசஷ்டி விரதத்தின்போது கந்த புராணத்தைப் படிக்கிறோம்.

இறைவனது சிறப்புக்களையும் தீயதன்மைகள் இறையருளால் அழிந்து உண்மையறிவு பிரகாசிக்கும் என்பதையும் இப்புராணக் கதைகள் எமக்கு உணர்த்துகின்றன.

விநாயக புராணத்தில் விக்கினேஸ்வரப் பெருமான் பல அசுரர்களை சங்கரித்த கதைகளுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

விக்கினன் என்றோர் அசுரன் இருந்தான். இவன் மூலிக உருவம் கொண்டவன். இவன் யாகம் நடக்கும் யாகசாலைகளுக்கெல்லாம் சென்று அவற்றை நடைபெறவிடாது பல விக்கினங்களைச் செய்து வந்தான். யாக குண்டங்களைச் சேதமாக்கி அவற்றுள் புழுதியை நிறைத்து யாகத்திற்கென சேகரித்து வைத்த பொருட்களை அள்ளி உண்டு யாகத்தலைவர்களைத் தாக்கி பல்வேறு சேதங்களைச் செய்து வந்தான். இதனால் வேதாகம நெறிகளைக் கடைப்பிடிப்போர் பெருந்துன்பமடைந்தனர்.

இவ்வாறு துன்புற்ற முனிவர்கள் ஒன்றாகக் கூடி சர்வ வல்லவராகிய விநாயகப் பெருமானைத் துதித்து விக்கினன் செய்யும் விக்கினங்களைத்

தீர்த்துத் தமக்கு அருள்செய்யுமாறு பிரார்த்தித்தனர். பெருமானும் தாம் வரேணியராசனுடைய அரண்மனையில் அவதரித்து விக்கினனை அடக்குவதாக அபய மளித்தார்.

வரேணியராசனுடைய அரண்மனையில் கணேசப்பெருமான் அவதரித்த போது அவரது திருமுகம் யானை முகமாக இருப்பதைக்கண்டு பயந்து குழந்தையை எங்காவது கொண்டுசென்று வைத்துவிடுமாறு ஏவலாளர்களுக்கு அரசன் உத்தரவிட அவர்கள் பராசுவமுனிவரது ஆச்சிரமத்திற்கருகே வைத்து விட்டுச் சென்றனர்.

குழந்தையைக் கண்டெடுத்த பராசுவமுனிவரும் முனிபத்தினியும் அன்புடன் வளர்த்தனர். கணேசர் குழந்தையாயிருந்தபோது ஒருநாள் விக்கினன் வந்து முனிவரது ஆச்சிரமத்திற்கும் யாகசாலைக்கும் பலத்த சேதங்களை ஏற்படுத்தினான். அவனை அழிக்கப் பலரும் முயன்றும் முடிய வில்லை. குழந்தையான கணேசர் தன் பாசத்தை அவன் மீது ஏவினார். அதைக் கண்டு விக்கினன் எங்கெல்லாமோ ஓடினான். ஆனால் பாசம் பின் தொடர்ந்து சென்று அவனைப் பிடித்துக் கொணர்ந்து கணேசர் முன் நிறுத்தியது. அவன் கணேசரிடம் மன்னிப்புக்கோரி பிரார்த்தித்தான். கணேசரும் அவனைக் கொல்லாமல் தனது வாகனமாக்கிக் கொண்டார்.

இக்கதை இங்கு சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளது. புராணத்தில் வர்ணனைகள், உவமைகள், உருவகங்கள் முதலியவை சேர்ந்து இலக்கிய நயத்துடன் கதை கூறப்படுவதால் நீண்டதாகக் காணப்படும்.

எல்லாப் புராணங்களிலும் தீயவை அசுரர்களாகச் சித்திரிக்கப் படுவதைக் காணலாம். பெயராலும் உருவத்தாலும் எந்தத் தீய சக்தி அசுரனாக உருவகிக்கப்பட்டதென்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். கொடூரத்தன்மை சிங்க முகாசுரனாக கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. மதம் கொண்ட லையும் குணம் கஜமுகாசுரனாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கதையில் இடையூறுகள் விக்கினன் என்னும் அசுரனாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கதைகளில் வேறொன்றையும் அவதானிக்கலாம். இந்த அசுரர்களை சாதாரண ஆயுதங்கள் கொண்டு அழிக்க முற்படும் போது வெட்டிய தலைகளும் கைகளும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்று வதாகவும் சிந்தும் இரத்தத் துளிகள் ஒவ்வொன்றும் அசுரராக மாறுவதாகவும் கூறுவர்.

தெய்வீகசக்தி அசுரனை அடக்கி ஆட்கொள்வதாகவே இவை கூறுவதைக் காணலாம்.

அழிக்கவும் கொடுரமாகத் தண்டிக்கவும் முற்படும் போது தீய குணங்கள் மேலும் மேலும் அதிகரிப்பதையும் தெய்வீக அருளும் ஆத்மீகமுமே அக்குணங்களை அடக்கி மெய்யறிவை உண்டாக்குவதையும் நாம் கண்கூடாகக் காணலாம். எமக்கு எதிரிகளாக உள்ளோரை அடிக்கவோ, வெட்டவோ, கொல்லவோ முற்பட்டால் பகை வளர்ந்து செல்லும். அன்பாலும் பண்பாலும் பகைமையைத் தீர்க்க முற்பட்டால் அது வளர்வதில்லை. மெல்லத் தணிந்துவிடும். இந்தக் கருத்தே புராணங்களில் இரத்தத் துளிகள் அசுரர்களாக மாறி பெருக்கமடைவதாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு புராணங்கள் நல்ல அறிவுரைகளைக் கதைகளாகக் கூறுகின்றன. அவற்றின் கருத்துக்களை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முற்படவேண்டும்.

பார்வைகள் வேறு

மெய்யறிவு பெற்ற ஞானியர் இறைவனை எங்கும் எதிலும் காண்பர். அனைத்தும் இறைவனது செயலே எனக்கருதுவர். இந்த மனநிலை சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை. அது மட்டுமன்றி ஞானியின் மனநிலையை அவர்களால் புரிந்து கொள்ளவும் இயல்வதில்லை. இதனால் ஞானிகளை அவர்கள் வாழும் காலத்தில் மதித்துப் போற்ற பெரும்பாலானோர் தவறிவிடுகின்றனர். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஞானியர்களை அவமதிக்கவும் செய்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் அவர்களது உயர்ந்த மனநிலையை மற்றையோர் புரிந்துகொள்ளாது தமது நோக்கிலேயே அவர்களைப் பார்ப்பதேயாகும். பொன்னிலும் பொருளிலும் மண்ணிலும் பெண்ணிலும் அவர்கள் இச்சைகொள்வதில்லை. எல்லாமே ஒரே தன்மையானவையாய் இறைவனது வியாபகம் கொண்டவையாயே அவர்களுக்குத் தோன்றும்.

அழகிய பெண்ணொருத்தியில் அவர்கள் அம்பிகையையே காண்பார்கள். அவளது கண்களில் அன்னையின் அருட்பார்வையே தெரியும். மற்றையோர் அப்பெண்மேல் இச்சைகொண்டு அவர்கள் பார்ப்பதாகக் கருதுவார்கள். ஏனையோரால் அழகிய பெண்ணில் பராசக்தியைக் காண முடியாததே அதற்குக் காரணம். ஆனால் தாம் மிகவும் நல்லவர்கள் அந்த அழகியை உடலால் அணுகவில்லை. இந்த ஞானி அவள்மேல் ஆசை கொண்டுள்ளார். ஆனால் ஞானிவேஷம் போடுகிறார்” என்று மற்றையோர் எண்ணிக்கொள்வார்கள். மெய்யறிவு சித்திக்கும் போதுதான் இத்தகைய தவறான எண்ணங்களிலிருந்து அவர்களால் விடுபடமுடியும். சிந்தித்துப் பாருங்கள். இத்தகைய தவறான எண்ணங்கள் எமது மனங்களிலே கூடத் தோன்றியதுண்டால்லவா?

இந்தியாவிலே இரும்பை என்கின்ற ஊரிலே மாகாளம் என்றொரு கோவில் இருக்கிறது. அங்கு கோவில் கொண்டருளியுள்ள ஈஸ்வரனின் பெயர் மகாகாளேஸ்வரர். ஈஸ்வரிக்குப் பெயர் குழல் மொழி நாயகி, மகாள முனிவர் வழிபட்டு வந்ததால் இதற்கு மகாளம் என்று பெயர் வந்ததாகக் கூறுகிறார்கள்.

இங்குள்ள சிவலிங்கத்தின் மேற்பகுதி வெடித்துள்ளது. இதற்கு ஒரு கதை கூறுகிறார்கள். அந்தக்கதை மேற்கூறிய கருத்தை விளக்குகின்றது. கதையைப் பார்ப்போமா?

ஒரு காலத்தில் இந்தக் கோவில் அமைந்துள்ள பகுதியிலே பெரிய பஞ்சமேற்பட்டது. நாட்டை அப்போது ஆட்சி செய்த அரசன் பஞ்சத்தைப் போக்க என்ன செய்யலாமென மந்திரி பிரதானிகளுடன் ஆலோசனை கலந்தான்.

“மாகாள முனிவரின் தவமகிமையால் பஞ்சத்தைத் தீர்க்கலாம்” என்று அவர்கள் மன்னனுக்கு ஆலோசனை கூறினர்.

மாகாள முனிவரோ தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவரை, தவத்திலிருந்து எழும்பச் செய்து, நாட்டுநிலையைக்கூறி பஞ்சப்பிணியைப் போக்கவேண்டும். தவம் கலைக்கப்படுவதால் முனிவர் கோபமுற்றாரானால் பலன் எதிர்ப்பறையாகவும் நேரலாம். எனவே முனிவரை அணுகி நாடு பற்றிக் கூறக்கூடியோர் யாரேனுமிருப்பின் வருமாறு மன்னன் முரசறைந்து அறிவித்தான். முனிவரை அணுக எல்லோருமே தயங்கினர்.

இந்த நிலையைக் கண்ணுற்ற தேவரடியாள் ஒருத்தி நாட்டின் நன்மை கருதி இப்பணியில் ஈடுபட முன்வந்தாள்.

முனிவரை எப்படித் தவத்திலிருந்து எழுப்புவது? அவள் அதற்கு ஏதாவது உபாயத்தைக் கண்டறிய முனைந்தாள். அவரைக் கவனித்த போது தான் தவமிருந்த இடத்தில் நின்ற மரத்தின் பழுத்தல் இலைகளையே அவர் உணவாகக் கொள்வதை அவதானித்தாள். அந்த இலைகளில் அவள் உப்பைத் தடவிவிட்டாள். உப்புடன் கூடிய இலைகளை உண்டதனால் அவர் தவத்திலிருந்து எழுந்தார். அவரிடம் அந்தப் பெண் நாட்டின் பஞ்சநிலையை விளக்கி நாட்டு மக்களை இரட்சிக்குமாறு வேண்டினாள்.

அதைக் கேட்ட முனிவர் மாகாளேஸ்வரரின் கோவிலுக்குச் சென்று நாட்டின் நன்மை கருதி யாகமொன்றைச் செய்யத் தொடங்கினார். அங்கு அப்பெண்ணின் உருத்திரதாண்டவ நிகழ்ச்சிக்கும் ஒழுங்கு செய்தார்.

சிவனே தாண்டவமாடுவதாக அவளது ஆட்டத்தை அவர் பார்த்துப் பரவசமடைந்திருக்கையில், தீடிரென ஆட்டம் இடைநடுவில் நின்றது. அவளது காலில் கட்டியிருந்த சதங்கை அறுந்து உதிர்வதை அவர் கண்டார். இறைவனின் தாண்டவம் நிற்கலாமா? கூடாதே. அவரது மனம் பதைபதைத்தது. ஓடிச்சென்று அவற்றைப் பொறுக்கிக் கோர்த்து அவளது காலில் அணிவித்தார். "இறைவனின் நடனம் தொடரவேண்டும்" அதுதான் அவரது ஒரே நோக்கம்.

ஆனால் சுற்றிவரப் பார்த்திருந்தோரின் பார்வை வேறு வகையாக இருந்தது. அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது உருத்திர தாண்டவத்தை யல்ல. ஓர் அழகிய பெண்ணின் நடனத்தை. அவர்கள் முனிவரைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரித்தனர்.

முனிவர் அதனைப் பார்த்தார். இவர்களால் ஆண்டவனில் இலயிக்க முடியவில்லையே. அதன் பயனை அனுபவிக்கட்டும் என வேதனையோடு முடிவெடுத்தார். அந்த வேதனையோடு அவர் கானகத்திற்குப் புறப்பட்டபோது அது நடந்தது.

இறைவனாலும் அதனைப் பொறுக்கமுடியவில்லை. முனிவர் வணங்கி வந்த சிவலிங்கத்தின் தலை வெடித்து, உடைந்த பகுதி ஐந்துமைல்களுக்கப்பால் போய் விழுந்தது. அந்த இடம் கழுவெளி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இக்கதை எதிலும் இறைவனைக் காணும் அடியார்களின் நோக்கிற்கும் சாதாரணர்களது பார்வைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. இறையடியார்களையென்ன இறைவனையே தவறாகப் பார்ப்பவர்கள் தானே நாம்?

இதனால் நமக்குக் கிடைக்கவிருந்த நன்மைகளை இழந்து விடுகிறோம். அதனையும் இக்கதை கூறுகிறது.

நாம் இவ்வாறு செய்யும் தவறுகளை இறைவனாற் கூட பொறுத்துக் கொள்ள இயல்வதில்லை. கழுவெளியின் கதை அதைத் தெரிவிக்கின்றது.

சித்திரகுப்தன் கதை

இந்த உலகிலே பிறந்த அனைவரும் என்றோ ஒருநாள் இறந்தே யாக வேண்டும். மரணம் எல்லோருக்கும் ஒரே வயதில் வருவதில்லை. இந்த மரணத்தின் பின் என்ன நடக்கும் என்பது பற்றி பலரும் பலவாறு கூறினாலும் நிச்சயமாக இது தான் நடக்கும் என்பது எமக்குத் தெரியாதிருக்கிறது. மரணிக்கும் போது என்ன அனுபவம் ஏற்படுகிறது என்பதும் நாம் அறியாத ஒன்றே.

எனினும் இதுபற்றி எவரும் எதுவும் கூறவில்லை என்றும் சொல்லமுடியாது. இது குறித்து விளக்கப்பட்ட தத்துவக்கருத்துக்களைவிட, பல கதைகளும் உள்ளன.

சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நட்சத்திரமும் பௌர்ணமியும் சேர்ந்து வரும் நாளில் சித்திரகுப்த விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. பொதுவாக கால மாகிய தந்தைக்காக அமாவாசை தினங்களிலும் இயற்கையெய்திய தாய்க் காக பூரணை நாட்களிலும் விரதமிருக்கிறோம். இவற்றுள்ளும் ஆடிமாதத் தில் வரும் அவமாவாசையும் சித்திரைமாத பூரணையும் விசேடமாக விரத மனுஷ்டிக்கும் திதிகளாகும். சித்திரை மாதத்தில் பெரும்பாலும் பூரணை யுடன் சித்திரை நட்சத்திரமும் வரும். வராதுபோனால் சித்திரை நட்சத்திரம் வரும் நாளிலே சித்திரகுப்த விரதம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. இந்த நாளிலே ஆலயங்களிலே கஞ்சிகாய்ச்சி நிவேதித்து, அனைவருக்கும் வழங்குவது வழக்கம். சித்திரகுப்தரின் கதையை அன்று ஆலயங்களிலே படிப்பர். இப்போது இது அருகி வருகிறது.

முற்கால இலக்கியங்கள் செய்யுள் வடிவிலமைந்தவை. இவற்றை மனனஞ் செய்து கற்பது இலகு. அக்காலத்திலிருந்த செவி வழிக் கல்விக்கு இவை உகந்தவை. செய்யுட்களாயமைந்த புராணத்தை ஒருவர் பாட மற்றொருவர் ஓசைநயத்துடன் பொருளுரைப்பார். இதுவே புராண படனம் எனப்பட்டது.

ஆலயங்களிலே கந்தபுராணம் விநாயகபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், பெரியபுராணம் ஆகிய பல புராணபடனங்கள் நடந்த காலங்களிலே அடியார்கள் கூடியிருந்து அவற்றைக் கேட்டனர். அப்புராணங்கள் அவர்களை நல்வழிப்படுத்தின. புராணபடனம் ஒரு கலையாக அக்காலத்தில் விளங்கியது. இன்று அந்தக்கலை மறைந்து வருகிறது.

சித்திரகுப்தன் கதை படிக்கும் போது நெற்குவியலின்மேல் எழுத்தாணியை வைத்து வணங்கி வழிபடுவார்கள் இது சித்திரகுப்தன் கணக்காளராக இருப்பதைக் குறிக்கிறதாகக் கருதப்பட்டது. அவர் எங்கு கணக்காளராகக் கடமைபுரிகிறார் தெரியுமா?

மனிதனின் உயிரை அவன் இறக்கவேண்டிய நேரத்தில் யமதர்மராஜன் வந்து தன் பாசக்கயிற்றை வீசி, கட்டி, எடுத்துச் செல்கிறான். இப்படி எடுத்துச் செல்லும் யமனை, "தர்மராஜன்" என்றும் "அறக்கடவுள்" என்றும் கூறுவர். அவன் எப்பொழுதுமே நீதிநெறிப்படி நியதிக்கமைய நடப்பவன். தவறு செய்யமாட்டான்.

யமன் தவறு செய்யாதிருப்பதற்கு மிக உதவியாக இருப்பவன் அவனது கணக்காளனான சித்திரகுப்தனே. இவன் ஒவ்வொருவரும் செய்யும் புண்ணியங்களையும் பாவங்களையும் எந்தத்தவறுமின்றி எழுதி வைப்பான். ஆயுளின் கணக்கையும் எழுதிவைப்பான். இந்தக்கணக்குகளை யமனிடம் ஒப்படைப்பான் இதனை வைத்தே உயிர்கள் தம் செயல்களின் பயன்களைச் சுவர்க்கத்திலும் நரகத்திலும் அனுபவிக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சித்திரகுப்தன் கதை விபரிக்கிறது.

நாம் பாவம் செய்திருந்தால் நரகத்திற்குச் செல்வோம். அங்கு அதற்கான தண்டனை வழங்கப்படும். நெருப்பில் போடப்படுவோம் கொதிக்கும் எண்ணையுள் போடப்படுவோம். இப்படிப் பல்வேறு கொடுமையான கடுமையான தண்டனைகள் பற்றிக் கேட்கும் போது நடுக்கம் ஏற்படும். ஒவ்வொரு

பாவச்செயலுக்கும் என்னென்ன தண்டனைகள் நரகத்தில் கொடுக்கப்படும் என்ற விபரம் விரிவாக விபரித்துக் கூறப்பட்டு, கதையாக நீண்டு செல்லும் போது அதைக் கேட்கும் எமக்கு குற்றம் செய்ய முற்படும் போதே மனதுள் பயம் தோன்றும். "ஐயோ பாவம் செய்துவிட்டு பயங்கரமான தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டுமே" என்ற அச்சம் குற்றம் செய்யவிடாது தடுக்கும். காசைக் கொடுத்தோ மேலிடத்தைப் பிடித்தோ சித்திரகுப்தனின் கணக்கை மாற்றி எழுத முடியாது. ஒருவரும் காணமுடியாத இடத்தில் செய்யும் பாவத்தையும் அவர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவரிடமிருந்து தப்பமுடியாதே.

மரணத்தின் பின் என்ன நடக்கும் என்பது மர்மமாக இருந்தாலும், சித்திரகுப்தனும் யமதர்மராஜனும் இருக்கிறார்களா? என்ற சந்தேகம் எமக்கு இருந்தாலுங்கூட, இக்கதையைக் கேட்டதும், எமது மனங்களுள் அவர்கள் கோலோச்சத் தொடங்கிவிடுவார்கள். இதெல்லாம் "கற்பனை" என்று எம்மை நாமே தேற்ற முற்பட்டாலும், "சிலவேளை அப்படியிருக்குமோ" என்று மனம் ஐயறவே செய்யும். அதன் பின் அக்கதை எம்மைப் பாவஞ்செய்விடாது தடுத்து நிற்கும். புண்ணிய கைங்கரியங்களைச் செய்ய ஊக்குவிக்கும். விரதமிருந்து பயபக்தியோடு கேட்டகதை மனதில் ஆழப்பதிந்து வழி நடத்திக் கொண்டிருக்கும். அது நினைவிலிருந்து மறையத் தொடங்கும் போது அடுத்த வருட சித்திரகுப்த விரதம் வந்துவிடும். சித்திரகுப்தன்கதை படனம் நிகழும். அக்கதை தூசு துடைத்த படம் போல மனதிலே தெரியும். அனைவரையும் வழிநடத்தும். நம் முன்னோர் சொன்ன கதைகளின் வல்லமையே அதுதானே. ஆனால் இன்று நாம் அவற்றைக் கேட்க நேரமின்றி அலைகிறோமே.

சிவராத்திரி தரிசனம்

பக்கத்து வீட்டில் ஒரு சிறுவன் இருக்கிறான் துருதுருவென ஏதாவது குறும்பு செய்துகொண்டேயிருப்பான். சிறுபிள்ளை அப்படித்தானிருக்கும். எனினும் இறைவழிபாட்டு நேரத்திலே கூட அவன் தானும் கும்பிடாமல் மற்ற வர்களையும் வழிபடவிடாமல் குறும்புசெய்து திரிவதுதான் தாயாருக்குப் பெரும் கவலையைக் கொடுத்தது. “எப்படியும் பையனை வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்” என அவள் தீர்மானித்தாள்.

முக்கியமான வழிபாட்டுத் தினங்களில் ஏதாவது உணவுப் பொருளைச் செய்து இறைவனுக்கு நிவேதித்து அம்மா வழிபட ஆரம்பித் தாள். நேரமில்லாவிடில் அவல், சுண்டல் போன்றவற்றைச் செய்வாள். அதற்குரிய லாதபோது பழங்களையோ, கற்கண்டு, சர்க்கரை ஆகியவற்றில் ஒன்றையோ வாங்கிவந்து நிவேதனம் செய்வாள். ஒழுங்காக அமர்ந்து வழிபட்ட அனை வருக்கும் வழிபாடு முடிந்ததும் நிவேதனப் பொருளைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பாள்

அம்மா தரப்போகும் தின்பண்டத்திற்காகச் சிறுவன் வழிபாட்டிற்கு கலந்து கொள்ளத் தொடங்கினான். இடையே ஏதாவது செய்தால் நிவேதனப் பொருள் கிடைக்காது. எனவே மிகவும் நல்ல பிள்ளையாக இருப்பான். எல்லோருடனும் சேர்ந்து பஜனை செய்வான்.

அதன் பயனாக வீட்டில் ஓடிவிளையாடும் போது, “வா முருகா வடிவேல் முருகா” என அவனுடைய வாய்பாடும். இப்பொழுது அவன் மிகவும் மாறிவிட்டான்.

“மகன் குறும்புக்காரன். அவன் இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடமாட்டான்” எனத் தயார் விட்டிருந்தால் அவன் மாறியிருக்கவாய்ப்பில்லை. அவனை

மாற்றவும் ஒரு வழிமுறையை அவள் திட்டமிட்டுக் கடைப்பிடித்தாள். எமது சமயப்பெரியார்களும் தீயவழியிற் செல்லும் மக்களையும் இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடச்செய்ய கதைகளையும் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தி யுள்ளதை நாம் கவனிக்கலாம். உதாரணமாக சிவராத்திரி புராணம், சிவராத்திரி விரத மகிமையை உரைப்பதற்காகச் சில கதைகளைக் கூறுகின்றது. அவற்றுள் ஒரு கதையைப் பார்ப்போம்.

சிந்துநதிக்கரையிலே சுந்தரபுரி என்னும் சிறந்த நகரமிருந்தது. அதனை பரபுரஞ்சயன் என்ற பெயர் கொண்ட அரசன் ஆட்சிசெய்து வந்தான். அவ்வரசனது அரண்மனைப் புரோகிதருக்குக் குழந்தைப் பாக்கியமில்லை. அதனால் அவர் இறைவனை வேண்டித் துதித்தார். அதன் பலனாகப் பிறந்த புத்திரனுக்கு சுகுமாரன் என்று பெயரிட்டு மிகச் சிறப்பாக வளர்த்தார். தந்தை நான்கு வேதங்களையும் முறைப்படி கற்பிக்க, மகனோ உலகிலுள்ள தீய செயல்களையெல்லாம் செய்யப் பழகினான்.

அவனது செயல்களைப் பொறுக்க முடியாத மக்கள் அரசனிடம் வந்து முறையிட்டனர். அவனது தீய செயல்களைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற அரசன் மிகுந்த கோபமடைந்தான். உடனே சுகுமாரனைப் பிடித்துவருமாறு கட்டளையிட்டான். அவனைத் தேடிக்கண்டு பிடித்துக் கூட்டிவந்ததும் அரசன் சுகுமாரனைக் கொல்வதற்குத் தீர்மானித்தான். அரசனது மந்திரிமார்கள். "சுகுமாரனை நீங்கள் கொன்றால் ஓர் அந்தணனைக் கொன்ற பாவம் உங்களுக்கு வந்துசேரும் எனவே, கொல்லாதீர்கள்" என ஆலோசனை கூறினர். அதனால் சுகுமாரனைக் கொடிய வனத்திற்குள்ளே கொண்டுசென்று விடுமாறு அரசன் கட்டளையிட்டான்.

வனத்தில் விடப்பட்ட சுகுமாரன் அலைந்து திரிந்தபோது ஒரு புலைப் பெண்ணைச் சந்தித்து அவளுடன் வாழ்க்கை நடத்தினான். அவர்களுக்கு ஐந்து கொடிய ஆண்பிள்ளைகளும், இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் பிறந்தனர். சிறிது காலத்தின்பின் மனைவி நோயுற்று மரணமானாள். தனது புதல்விகளிருவரும் வளர்ந்ததும் அவர்களைச் சுகுமாரன் மணந்து கொண்டான். ஒருநாள் அவன் தன் மனைவிகளுக்குச் சூட்டவென மலர்கொய்ய ஒரு பூங்காவிற்குச் சென்றான். அன்று சிவராத்திரி. அப்பூங்கா ஒரு சிவன் கோவிலருகே அமைந்திருந்தது. இவன் பூக்களைக் கொய்து கொண்டிருக்கும் போது நள்ளிரவு நேரம் மக்கள் "ஹர ஹர சங்கர" எனப் போற்றி நிற்கச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்குத் தீபாராதனை நடைபெற்றது. இவனும் அத்தரி சனத்தைப் பெற்றான்.

மீண்டும் இவன் கொடியவனாகவே வாழ்ந்து வந்தான். அவன் மரணமடையும் காலம் வந்தது. யமதூதர்கள் சுகுமாரனைச் சூழ்ந்து கொண்டுனர். அவன் செய்த பாவங்களுக்காகப் பல்வேறு சித்திரவதைகள் செய்யத் தீர்மானித்தனர்.

பற்றுமென்பர்சிலர் பாவி யாவிபத றிப்பதைக்கவிரி பாறையி னெற்று மென்பர்சில ரீராரவ தனையீரு மென்பர்சிலர் பாரெலா முற்று ணர்ந்து கொலை செய்த கால்கரமொ டித்தி ரென்றிவையுரைத்து முன் மற்றடம்புய முரிந்து சிந்திட வரிந்து கட்டினர் வருத்தியே என்ற சிவராத்திரி புராணப்பாடல் பாவிகளுக்கு யமகிங்கிரர் செய்யும் வதைகளைக் கூறுகிறது. இவ்வாறு அவர்கள் சுகுமாரனை வதைக்க நினைத்த வேளை சிவபெருமான் திருநந்திதேவரை அழைத்து. சுகுமாரனைப் பொன் விமானத்தில் ஏற்றிவருமாறு பணித்தார். நந்திதேவர் சிவகணங்களிடம் அதனைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் சிவபெருமானின் கட்டளையை நிறைவேற்றச் சென்றனர். யமதூதர்கள் அவனை விடமறுக்கவே அவர்களுடன் போரிட்டுச் சுகுமாரனைக் கொண்டு சென்றனர். அவன் சாளுபப் பதவியடைந்தான்.

யமதூதர்கள் கூற்றுவனிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினர். யமனுக்குக் கோபமேற்பட்டது. சித்திரகுப்தனிடம் "சுகுமாரன் ஏதாவது புண்ணியம் செய்துள்ளானா?" என யமன் விசாரித்தான். "அவன் செய்தவையெல்லாம் கொடிய பாவங்களே" எனச் சித்திரகுப்தன் பதிலளித்தான். உடனே யமன் தன் எருமை வாகனத்திலேறிக் கயிலாயத்திற்குச் சென்று சிவபிரானிடமே காரணத்தைக் கேட்டான். சிவபெருமானும் சிவராத்திரியில் சிவதரிசனம் செய்யும் ஒருவர் பெறும் பேற்றை விளக்கினார்.

இங்கே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட இக்கதை சிவராத்திரி புராணத்தில் 188 பாடல்களில் கூறப்படுகிறது. சிவராத்திரி விரதமகிமையை உணர்த்து வதற்காகச் சுகுமாரனை மிகக் கொடியவனாகவும் மிகுந்த கீழ்த்தரமானவனாகவும் கதை சித்திரிக்கிறது. அப்படிப்பட்டவனுக்கே சாளுமுத்தி கிடைத்த தென்றால் நாமும் அவ்விரதத்தைக் கைக்கொண்டு நோற்றால் பலன் கிடைக்கும் என எங்கள் மனத்தில் ஆசையைத் தூண்ட வேண்டுமென்பதே இக்கதையின் நோக்கம். இத்தகைய பல கதைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கேட்டு விட்டு "நாம் எல்லாப் பாவங்களையும் செய்யலாம், செய்து விட்டு ஒருநாள் உண்ணாமலிருந்தால் எல்லாப்பாவங்களும் பஸ்மமாகிவிடும்" என்றோ, "பணத்தைக் கொடுத்து வீட்டை வாங்குவது போல வீடு பேற்றையும் வாங்கிடலாம்" என்றோ கருதக்கூடாது. கதைகள் எழுந்த காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டால் தான் அவற்றின் நோக்கம் கைகூடும்.

சிறந்த பக்தன்

இறைவனது பாதங்களை அடைவதற்கு உள்ள வழிகளுள் பக்திமார்க்கமும் ஒன்று. பக்தி என்றால் என்ன? ஒரு பக்தன் எப்படியிருப்பான்? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு இதுவரை எவ்வளவோ விளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. நாமெல்லோருமே இறைவனிடம் பக்திகொண்டுள்ளோம். "நாம் இறைவன் மேல் பக்தியுள்ளவர்கள்" என எண்ணிக் கொள்கின்றோம்.

ஆனால் பெரும்பாலான நாம் விதந்துபோற்றும் இறைவனது அடியார்களெல்லோரும் தாம் மிகுந்த பக்தியுடையவர்களல்லர். அப்படியிருந்தும் இறைவன் அருள்செய்கின்றான் என்றே பாடியுள்ளனர். கண்களிரண்டினையும் அம்பால் இடந்து இறைவனுக்கு அப்பிய கண்ணப்பரின் பக்தியை எல்லோருமே போற்றிவருகின்றனர். அவர் அதுகுறித்து கர்வமுற்ற தில்லை.

"மாற்பேறு" அல்லது "திருமாற்பேறு" என்றொரு தலம் இந்தியாவில் உள்ளது. இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவர் மால்வணங்கீசர். கோயிலின் மூலஸ்தான சிவலிங்கப்பெருமானின் முன் திருமால் கூப்பிய கரங்களுடன் நிற்பதைக் காணலாம்.

பெருமாற்றின்படை வேண்டிநற் பூம்புனல்
வரும் ஆற்றின் மலர்கொண்டு வழிபடும்
தருமாற் கின்னருள் செய்தவன் காண்தரு
திருமாற் பேறு தொழவினை தேயுமே

எனத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் இத்தலத்து ஈசனைப் போற்றும் தேவாரத்தில் திருமால் இத்தலத்து ஈசனை மலர்கொண்டு வணங்கிய நிகழ்வைக் கூறுகிறார். திருமால், சிவபெருமானிடமிருந்து சக்கரப்

படையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் இங்குள்ள ஈசனைப் பூசித்தார். பூசித்துக்கொண்டிருக்கையில் தாமரை மலர்களில் ஒன்று குறைந்தது. உடனே தாமரை மலரையொத்ததான தனது கண்ணைப் பெயர்த்து, அதனையிட்டு வழி பட்டாராம். அதனால் அவருக்குத் தாமரைக் கண்ணுடையவன் என்ற பொருள் கொண்ட "பத்மாட்சன்" என்னும் பெயரை சிவபெருமான் சூட்டியதோடு சக்கராயுதத்தையும் வழங்கினார் என்பது இத்தலம் பற்றிய கதை. இங்கும் கமலக் கண்ணன் தன் கண்ணைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

கண்ணப்பநாயனார் இறைவனின் கண்ணுக்கு ஊறுநேரக்கூடாது என்பதற்காக ஒரு கண்ணை மட்டுமல்ல இரு கண்களையுமே கொடுக்கிறார். கமலக்கண்ணனோ சக்கராயுதத்தைப் பெறுவதற்காகச் செய்த வழிபாட்டில் ஊறுநேற்படாதிருக்கக் கண்ணைக் கொடுக்கிறார்.

எம்முடைய பக்தியிலும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் "நான்தான் சிறந்த பக்தன்" என்ற எண்ணம் எமக்குள் உருவாகிவிடுவதுண்டு. இறைவன் அப்படிக்கருதுவானா? என்பதுதான் சிந்திக்கவேண்டிய விடயம். இப்படி எண்ணுபவர்களுக்காக ஒரு கதையும் கூறியுள்ளனர்.

நாரதர் நாராயணனையே சதாகாலமும் தொழுபவர். இவர் ஒருமுறை மகா விஷ்ணுவைத் தரிசிக்க வைகுண்டம் சென்றார். "சுவாமி உன் பாதமலர்களை நாம் சேர்வதற்கு ஓர் எளிமையான வழி கூறுங்கள்" என வேண்டினார். "பக்தி நெறிதான் என்னையடைய சலபமான வழி" என அவர் பதிலிறுத்தார். "தங்களுடைய பக்தர்கள் பலருள்ளனரே. அவர்களுள் சிறந்தவர் யார்?" என நாரதர் மற்றொரு கேள்வியைக் கேட்டார். தனது பெயரைத்தான் கூறப்போகிறார் என்பது நாரதரின் எதிர்பார்ப்பு.

"நாரதா பூலோகத்திலே பாரததேசத்திலே குப்பம் என்ற குக்கிராமத்தில் பொன்னன் என்ற விவசாயி இருக்கிறான். அவன் தான் என்னுடைய சிறந்த பக்தன்" என்ற மகாவிஷ்ணுவின் பதில் நாரதரை அதிரவைத்தது. அந்தப் பொன்னனின் பக்தியைப் பார்த்துவிட அவர் பூலோகம் வந்தார்.

பொன்னன் ஒரு சாதாரண விவசாயி, குடும்பஸ்தன், அத்தகைய ஒரு மனிதன் செய்யும் வேலைகளை அவன் செய்து கொண்டிருந்தான். காலைக் கடனை முடித்து வயலுக்குப் புறப்பட்டபோது ஏரைத் தூக்கித்

தோளில் வைத்ததும் “நாராயணா” என்றழைத்து மனப்பூர்வமாக வணங்கிவிட்டுச் சென்றான். வயல்வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த அவன் மாலையிலே தான் வீடு திரும்புவான். வீட்டிற்கு வந்து ஏரைத் தோளிலிருந்து இறக்கிவைக்கும் போதும் “நாராயணா” எனக்கூறி மனமார வழிபட்டான். பின்பு மாலைக் கடன் களை முடித்து குடும்பத்தினருடன் உரையாடி, உணவருந்தி, உறங்கினான்.

“இவன் சிறந்த பக்தனா?” நாரதருக்கு நாராயணனின் கணிப்புப் புரியவேயில்லை. மீண்டும் நாராயணனிடமே வந்தார்.

“சுவாமீ, ஒருநாள் முழுவதும் பொன்னனைக் கவனித்தேன். இரண்டு தடவைகள் தான் தங்கள் திருநாமத்தைக் கூறினான். அவனா சிறந்த பக்தன் என்கிறீர்கள்?” நாரதரின் வினாவிற்கு ஒரு புன்முறுவலைப் பதிலாக்கிய மகா விஷ்ணு “நெய்விளக்கேற்றவென வைத்த விளக்கை ஸ்ரீதேவி எடுத்து வர மறந்துவிட்டான். அதை எடுத்துவருகிறாயா நாரதா?” என அவருக்கு ஒரு வேலை கொடுத்தார்.

“இதோ எடுத்துவருகிறேன் சுவாமி” எனக்கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார் நாரதர், “கவனம்! ஒருதுளி நெய்கூடக் கீழே சிந்தக்கூடாது” எனக் கட்டளையிட்டார் பகவான். விளக்கைக் கையிலெடுத்த நாரதருக்குத் திண்டாட்டமாகி விட்டது. “இப்படியா நெய்யை விளக்கில் தளும்பத்தளும்ப நிரப்புவார்கள்?” என எண்ணிக்கொண்டு அடிமேல் அடிவைத்து மிகக்கவனமாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்.

“நெய் சிந்தாமல் கொண்டுவந்து விட்டாய். இடையே எத்தனைதரம் என்னை நினைத்தாய்?” என நாராயணன் கேட்டபோதுதான் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் நாராயணனின் நாம்கூறும் தான் ஒரு தடவை கூட நாராயணனின் நாமத்தைக் கூறாமறந்து விட்டமை அவருக்குப் புரிந்தது. “இந்த ஒரு வேலை செய்யும் போதே என்னை மறந்துவிட்டாயே. பொன்னனுக்கு எவ்வளவு வேலைகள்! அதனிடையே இரண்டுதரம் நினைத்துக் கொள்கிறானே. அவன் சிறந்த பக்தனா? இல்லையா?” என மகாவிஷ்ணு விளக்கங் கொடுத்தார். தாம் பக்தர்கள் என பெருமைப்பட்டுக் கொள்பவர்களைக் குட்டிக்குளிய வைக்க முன்னோர்கள் சொன்ன கதை இது. நாம் பக்தியை வளர்ப்போம். கர்வத்தை விட்டுவிடுவோம்.

தானம் செய்யும் போது

நம் முன்னோர்கள் கூறிய கதைகள் நமக்கு நல்ல அறிவுரைகளை நேரடி யாகவோ மறைமுகமாகவோ எமது மனங்களில் பதியவைக்கின்றன. சில கதைகளின் பாத்திரங்கள் கூறும் கூற்றுக்களாகவே நல்ல பல விடயங்கள் கூறப்படுவதையும் நாம் காணலாம் அத்தகைய ஒரு கதையைப் பார்ப்போம்.

விஸ்வாமித்திர மகரிஷியின் மகன் அஷ்டகன் அஸ்வமேத யாக மொன்றைச் செய்து முடித்த பின், யாகத்திற்கு வந்திருந்த அரசர்களான பிரதர்தனன் வஸுமனஸ், சிபி ஆகியோருடன் இரத்தத்திலேறிச் சென்றான். அவர்களின் முன்னே நாரதமுனிவர் வந்தார். அவர்கள் இரத்தத்தை நிறுத்தி அவருக்கு மரியாதை செய்தனர். நாரதரும் தேரில் ஏறிக்கொண்டார்.

தேர் சென்றுகொண்டிருக்கும் போது ஒருவர் "நாங்கள் நால்வரும் சிறந்த அரசர்களென புகழ்பெற்றவர்கள். தாங்களோ மகாமுனிவர். இப்போது இத்தேரில் நால்வர் மட்டும் சுவர்க்கத்துக்குப் போகலாமென்றால் எவன் இரத்தத்திலிருந்து இறங்க வேண்டும்?" என நாரத முனிவரிடம் கேட்டார்.

"அஷ்டகன் இறங்கவேண்டும்" என முனிவர் பதிலிறுத்தார். அதற்கான காரணத்தை அவர் முனிவரிடம் கேட்டார்.

"நான் அவனுடைய அரண்மனையிலிருந்த போது ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைக் காட்டி அவை தன்னால் தானம் செய்யப்பட்டவை என பெருமிதத்துடன் அஷ்டகன் கூறினான். தன்னைத்தானே புகழ்ந்து

கொண்டதால் அவன் சுவர்க்கத்திற்குப் போகும் தகுதியை இழந்துவிட்டான்" என முனிவர் காரணத்தை எடுத்துரைத்தார்.

"அதன்பின் மூவர்தான் சுவர்க்கத்திற்குப் போகலாமென்றால் யார் இறங்க வேண்டும்?" என அடுத்த கேள்வி பிறந்தது.

"பிரதர்தனன்" என்று கூறினார் மகரிஷி. அதற்குரிய காரணத்தைக் கேட்ட போது அவர் முன்பு நடந்த ஒரு நிகழ்வை விவரித்தார். "நானும் பிரதர்தனனும் ஒரு நாள் மூன்று குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் சென்று கொண்டிருந்தோம். வழியில் வந்த ஒரு பெரியவர் ஒரு குதிரையைத் தானமாகத் தரும்படி கேட்டார். பிரதர்தனனும் கொடுத்தான். இதே போன்று பின்னர் ஒருவரும் அவரைத் தொடர்ந்து மற்றொருவரும் கேட்டு மற்ற இரு குதிரைகளையுங்கூட தானமாகக் கொடுக்க நேர்ந்தது. அதனால் என்னைத் தேரில் வைத்து பிரதர்தனனே இழுத்தான். அப்போது "இந்தப் பெரியவர்களுக்கு எதைத் தானமாகக் கேட்பது, எதைக் கேட்கக்கூடாது என்பதே தெரியவில்லையே" என நொந்து கொண்டான். தானஞ்செய்துவிட்டு அப்படி மனம் நொந்துகொண்டதனால் அவன் சுவர்க்கத்திற்குப் போகும் தகுதியற்றவனாகி விட்டான்" என முனிவர் கூறினார்.

"இருவர் தான் சுவர்க்கத்திற்குச் செல்லலாமென்றால் இறங்க வேண்டியது யார்?" என அடுத்த வினா கேட்கப்பட்டதும் "வஸுமனஸ் இறங்க வேண்டும்" என்றார் மகரிஷி. அதற்கான காரணத்தைச் சொல்லுமாறு கேட்டனர். "வஸுமனஸிடம் தேரொன்று இருந்தது. அதைத் தருமாறு ஒருவன் கேட்டான். "அது எல்லோருக்கும் பொதுவானது. அதில் எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை" எனப் வஸுமனஸ் கூறிவிட்டான். சிறிதுகாலம் போன பின் கேட்ட போதும் "அது தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது. அது பொதுவானது" எனப் பதிலளித்தான். தானமாக அதைக்கொடுக்க விருப்பமில்லாது நயமாகப்பேசி தானம் கொடுப்பதை அவன் தவிர்த்தான் என்றே இதைக்கொள்ள வேண்டும். எனவே அவனும் சுவர்க்கம் செல்லும் தகுதியை இழந்தவனாகிவிட்டான்" என மகரிஷி விளக்கிக்கூறினார்.

"ஒருவர் தான் செல்லலாமென்றால் யார் இறங்க வேண்டும்?" என்று கேட்கப்பட்டபோது நாரதமுனிவர் நான் தான் இறங்க வேண்டுமெனக் கூறினார்.

“சிபி தன்னைச் சரணடைந்த புறாவைக் காப்பதற்காக அதைப் பூசிக்கவந்த கழுக்குத்த தன்னையே தானமாகக் கொடுத்த போது அதைப் புகழுக்காகவோ புண்ணியத்திற்காகவோ செய்யவில்லை. அது தனது கடமையெனக் கருதிச் செய்தான். அவனுக்கு நான் இணையாக மாட்டேன். ஆகவே நான்தான் இறங்கவேண்டும்” என்றார்.

இக்கதையில் தானம் கொடுப்பவர் எத்தகைய மனநிலையில் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்பது விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கொடை வள்ளல்கள் பலரின் கதைகள் உள்ளன. கர்ணன் மிகச்சிறந்த வள்ளலாகப் போற்றப்படுபவன். அவன் தான் செய்த புண்ணியங்களின் பலனையே தானமாகக் கொடுத்தான். தானம் செய்வதால் புகழ் கிடைக்க வேண்டுமென நினைப்பவர்களுமிருக்கிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலோர் அதனால் தமக்குப் புண்ணியபலன் கிடைக்குமெனக் கருதியே தானம் செய்கிறார்கள். அந்தப் பலனையே தானம் செய்தவன் மிகச்சிறந்தவன் என்பதில் ஐய மில்லை. நாமும் பிரதிபலன் கருதாது தானம் செய்யும் மனோபாவத்தை எமக்குள் வளர்க்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மனநிலை ஏற்பட்டால் தானம் செய்தேன் என்றகர்வமோ அதைப் பிரபலப்படுத்தும் எண்ணமோ கொடுத்த பொருளுக்காக வருத்தமோ ஏற்படாது. மேற்சொன்ன கதை புகட்டிய அறிவுரையை நாம் கடைப்பிடிக்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

பாவமும் சாயமும்

“நாம் செய்கின்ற நல்ல செயல்கள், தீயசெயல்கள் எல்லாவற்றின் பலன்களையும் நாம் அனுபவித்தேயாகவேண்டும். அவற்றினின்று சுலபமாகத் தப்பமுடியாது” என ஞானிகள் கூறியுள்ளனர். தீயவழியிலே சேர்த்த பொருளில் இறைவனுக்கு ஒரு பங்கு கொடுத்தால் பாவத்திலிருந்து தப்பி விடலாம் என்ற எண்ணம் பலருக்கும் உள்ளது. அது தவறான கருத்தாகும்.

தசரதர் இராமபிரானின் தந்தை, மகாவிஷ்ணு தன் இராம அவதாரத்திற்குத் தந்தையாகத் தேர்ந்தெடுத்தவர் எவ்வளவு உத்தமனாக இருக்கவேண்டும்! நெறி தவறாத மன்னன். தனக்குப் புத்திரர் இல்லாத குறையைத் தீர்ப்பதற்குப் பத்திர காமேஷ்டி யாகம் செய்து அதன் பலனாக இராமன், பரதன், இலக்குமணன், சத்துருக்கன் ஆகிய நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்றவர். எனவே, ஒரு பாவம் செய்தால் அதனை நிவர்த்திக்க எதையும் செய்யக்கூடிய வல்லமையுடையவர். அதற்குவேண்டிய ஆலோசனைகளைக் கூறக்கூடிய வித்தகர்களைத் தன் ஆசான்களாகக் கொண்டவர். அவர் தமது இளமைக் காலத்தில் ஒரு தவறு செய்தார்.

அவர் செய்தது குற்றமன்று. வேண்டுமென்றோ, நீண்டநாட்கள் திட்டங்கள் தீட்டியோ அவர் அதனைச் செய்யவில்லை. அப்படியிருந்தும் அவர் அதன் பலனை அனுபவித்தேயாக வேண்டியிருந்தது. அவர் தவறு செய்தமை பற்றிப் பார்ப்போம்.

தசரதர் இளைஞனாக இருந்த காலம். தமது நாட்டு மக்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் கொடிய மிருகங்களைக் கொல்வதற்காக

அக்காலத்தில் அரசர்கள் வேட்டைக்குச் செல்வார்கள். தசரதரும் அத்தகைய நோக்கத்தோடு ஓர் இரவு வேட்டைக்குச் சென்றார். இருள்கூழ்ந்த அதிகாலைப் பொழுது. சரயு நதிக்கரையில் அங்கு நீரருந்தவரும் விலங்குகளை எதிர்பார்த்து அவர காத்திருந்தார்.

நிசப்தத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு ஓரிடத்தில் சப்தமொன்று எழுந்தது. அதை அவர் கவனித்தார். “யானையொன்று நீரருந்துகிறது” என அவரது மனம் ஊகித்தது. இலக்குவைத்து அவர் அம்பை எய்தார். குறி தவறவில்லை.

“ஐயோ, யாரோ என்னைக் கொன்றுவிட்டார்கள். எந்தப் பாவமு மறியாத தபசி மகன் நான், யாருக்கும் எந்தத் தீங்கும் நான் செய்ததில்லை. என்னை ஏன் கொல்ல வேண்டும்? என் பெற்றோரை இனிமேல் யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்?” வேதனை மிகுந்த குரலொன்று அந்த இடத்திலிருந்து எழுந்தது. தசரதர் பதறிப்போய்விட்டார்.

அவர் அந்த இடத்தைநோக்கி விரைந்து சென்றார். அங்கே சிறுவனொருவன் அம்பு தைத்து உயிர்போகப்போகும் நிலையில் குருதி பெருகியோடத் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தான். தசரதர் தான் செய்த தவறுக்காக மிகமிக மனம் வருந்தினார்.

“நீங்கள் குடத்தில் நீர் மொண்ட ஓசை எனக்கு யானை நீர் அருந்தும் சப்தம் போன்று கேட்டது. அதனால் யானை என்று கருதி அம்பெய்துவிட்டேன். என்னை மன்னியுங்கள்” என அவர் மன்றாடினார்.

“எனது தாயும் தந்தையும் தாகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நீர் கொண்டு செல்லவே வந்தேன். அவர்கள் வயோதிபர்கள். அத்துடன் கண்பார்வை அற்றவர்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் நானே செய்து வருகிறேன். நான் இறந்தபின் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள். அவர்களுக்கு உதவ ஒருவருமில்லையே!” என்று தபசிமகன் கதறினான்.

“தவறு செய்துவிட்டேன். வரப்போகும் பாவத்திற்கும் சாபத்திற்கும் ஆளாகப் போகிறேன்” என்று தசரதர் கலங்கினார்.

“எனது பெற்றோர் தாகத்துடன் நீருக்காக காத்திருப்பார்கள். நீ என்னை மட்டுமன்று என் பெற்றோரையும் கொன்றுவிட்டாய்” என உயிர்போகும் போதும் பெற்றோரை எண்ணிக் கவலைப்பட்டான் அந்தத் தபசிமகன். அவனது பெற்றோர் படப்போகும் துன்பம் தசரதருக்குப் புரிந்தது.

இறந்துவிட்ட அவனின் பெற்றோர்களைச் சந்தித்து நடந்தவற்றைக் கூறுவதற்காக நீர்க்குடத்துடன் சென்றார் தசரதர். அம்பெய்தவன் யாரென்று தாக்கப்பட்டவனுக்கே தெரியாது. அவ்வாறிருந்தும் அவனிடம்போய்த் தன் தவறுக்காக மன்னிப்புக்கேட்டவர். அவனது பெற்றோர்களிடம் சென்று கூறுவதும் தன் கடமையென உணர்ந்து அவர்களிடம் சென்றார். அவர்கள் சாபமிடுவார்கள் என்ற அச்சமிருந்தும் சென்றார். இன்று குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டனைக்குப் பயந்து ஓடி மறைந்துவிடுவார்கள். இப்படி நடந்து கொள்பவரைக் காணவே முடியாது.

தபசிமகனின் பெற்றோர் பார்வையற்றவர்களாதலால் ஆளரவம் கேட்டதும் மகன் வந்துவிட்டானென மகிழ்ந்தனர். தாமதத்திற்கான காரணத்தைத் தந்தை கேட்டபோது தசரதர் தன்னை அறிமுகம் செய்து நடந்தவற்றைக் கூறினார். அவர்கள் துடிதுடித்துக் கதறினார்கள். மகனின் உடலிருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கேட்டனர். தசரதரும் அழைத்துச் சென்றார்.

அங்கு சென்றதும் மகனது உடலைக் கட்டியணைத்துக் கதறி அழுதனர். “என் மகனைக் கொன்றவனின் தலை வெடித்துச் சிதறச் செய்திருப்பேன். நீ அறியாது செய்ததாக மன்னிப்புக் கேட்டதால் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஒரு புத்திரனைப் பிரிந்தால் பெற்றோர் எவ்வளவு வேதனைப்படுவார்கள் தெரியுமா? நீயும் அதை அனுபவிக்க வேண்டும். எம்மைப்போல நீயும் புத்திர சோகத்தினால் இறப்பாய்” எனத் தபசியின் தந்தை சாபமிட்டார். அதனாலேயே தசரதர் இராமனைப் பிரிந்து அந்த வேதனையினாலேயே இறக்க நேர்ந்தது என்பது இராமாயணக்கதை.

வான்மீகி இராமாயணத்திலே “நீ என்னைக் கொன்றதுடன் என் பெற்றோரையும் கொன்றுவிட்டாய்” என தபசிமகன் கூறுவதாக உள்ளது உண்மையே. அவனது பெற்றோரும் அவன் இறந்ததும் அந்தச் சோகத்தால் இறந்தனர். இராமர் இறக்கவில்லையாயினும் அவனது பிரிவே தசரதரை

இறக்கவைத்துவிட்டது. பெற்றோரின் கண்ணெதிரே பிள்ளை கொல்லப் பட்டுக்கிடக்கும் கொடுமை அவர்களை அணுஅணுவாக வதைத்துக் கொன்றுவிடும். அதனால் மூவரைக் கொன்ற பாவம் பிள்ளையைக் கொன்றவருக்காகிறது.

முனிவராற் கூறப்படும் வார்த்தைகள் மட்டுந்தான் சாபமாகும் என்று எண்ணக் கூடாது. புலன்களை அடக்கித் தவம் செய்து அந்த சக்தியைக் கொண்டிருப்பதனால் அவர்களது வாக்குப் பலிக்கிறது என்பர். ஏதோ ஒரு வேதனை மட்டும் மனம் முழுவதும் நிறைந்துவிட அதே சிந்தனையில் மனவேதனையில் வெளிப்படும் வார்த்தைகளுக்கும் அத்தகைய சக்தியுண்டு.

எனவே, நாம் செய்யும் செயல் மற்றவர்களை வேதனைப்படுத்துவதாகவோ தீமையானதாகவோ இருக்கக்கூடாது. அப்படி இருந்தால் அதன் பலனாக வரும் பாவமோ, சாபமோ நம்மைத்தேடி வந்தேதீரும். அதிலிருந்து நாம் சுலபமாகத் தப்பமுடியாது. நாம் செய்தது சரியென நிலைநாட்ட நாம் பலவற்றைக் கூறலாம். "அவர் அடித்தார் நானும் அடித்தேன். அவரது கை முறிந்துவிட்டது. அவர் அடித்தால் நான் அடிப்பது சரிதானே" என்பது போன்ற நியாயப்படுத்துதல் நாம் செய்த தீமையை இல்லாமற் செய்து விடாது. இதனையே தசரதரின் கதை உணர்த்துகிறது. அதை உணர்ந்து தீயவை செய்யாது நாமிருக்கவேண்டும்.

மனப்பக்குவம்

மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒரேவகையான உருவ அமைப்புடையவர்களாக அதாவது ஒரு தலை அதில் இரண்டு கண்கள், இரண்டு காதுகள், ஒரு மூக்கு, ஒரு வாய், மற்றும் இரு கரங்கள், இரு கால்கள் ஆகிய உடலுறுப்புகளைக் கொண்டவர்களாக, உள்ளனர். இந்த உடலில் உள்ள உயிர் பிரமம், எனவே மனிதர்களுள் வேறுபாடுகளோ ஏற்றத்தாழ்வகளோ கிடையாது என்று நாம் எழுதிக் கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருந்தாலும் எல்லோருமே இந்த வேறுபாட்டை ஏதோ ஒரு வகையில் பேணுகிறோம் என்பதை நன்கு அவதானித்தால் விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

உதாரணமாக, “ஏழை பணக்காரர் என்ற பேதம் பாராட்டக்கூடாது” என்று கூறுபவர் “நான் திறமைசாலி அவன் முட்டான்” என்றோ “அவன் எனது கட்சிக்காரன் இவன் வேறு கட்சிக்காரன்” என்றோ வேறுபாடு கண்டு ஒழுக்குவதைப் பார்க்கிறோம். இதே வகையான பல பேதங்கள் நம்மிடையே இருப்பது உலகில் பகைமையும் பிரிவினைகளும் யுத்தமும் மலிந்துபோக ஒரு காரணமாகும்.

உண்மையறிவு பெற்றவன் இவ்வாறு எந்தப் பேதங்களையும் காண மாட்டான். முனிவர், துறவி என்றெல்லாம் பாராட்டப்படுவோர்கூட இந்த உயர்வு தாழ்வு காணும் மனப்பாங்கை மாற்றமுடியாதோராயுள்ளனர். இந்த நிலையைக் கடந்து எல்லோரையும் சமமாகக் காண்பவர்களே ஞானிகளாவர்.

உதங்கர் என்ற பெயர் கொண்ட மகரிஷி ஒருவர் இருந்தார். பல தவங்கள் செய்து சக்திபெற்று அனைவரும் போற்றும் பெரும் முனிவராகக்

கருதப்பட்டார். உதங்க மகரிஷி கிருஷ்ணரைச் சந்தித்தபோது அவரை வேண்டி மஹாவிஷ்ணுவின் விஸ்வரூப தரிசனத்தையும் காணும் பேற்றினைப் பெற்றார். அப்போது கிருஷ்ணர் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கூற, தான் பாலை நிலத்தில் சஞ்சரிக்கும் போது நீர் தேவைப்பட்டால் கிடைக்கவேண்டும் என்ற வரத்தைக்கோரிப் பெற்றுக்கொண்டார்.

இதன் பின்னர் ஒரு நாள் உதங்க மகரிஷி பாலைநிலத்தில் சென்று கொண்டிருந்த போது, மிகுந்த தாகமெடுத்தது. அவர் நீர் தேவையென கிருஷ்ணரை வேண்டினார். நீர்நிலை எதுவுமே தோன்றவில்லை. ஆனால் அழுக்கு நிறைந்த வேட னொருவன் மாமிசத்தைச் சமந்துகொண்டு செல்வது கண்ணில்பட்டது. அவனிடம் தோற்பை நிறைய நீருமிருந்தது. “தாகமாக இருக்கிறதா? நீர் வேண்டுமா?” என அவன் மகரிஷியிடம் கேட்டான். அவர் மறுத்துவிட்டார். உதங்கர் மீண்டும் கிருஷ்ணரை நினைக்க அவர் அங்கு தோன்றினார். “தவமியற்றிய நான் இந்த அசுத்தமான வேடனிடமிருந்து நீரைப் பெறுமாறு செய்கிறீரே, இது நியாயமா?” என கிருஷ்ணரிடம் அவர் கேட்டார். கிருஷ்ணர் நிகழ்ந்ததைக் கூறினார். “நீர் வேண்டு மென என்னை வேண்டியதும் நாம் இந்திரனிடம் அமிர்தத்தை நீராக உமக்குக் கொடுக்கு மாறு கூறினேன். அவன் மனிதருக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்க விரும்ப வில்லை. நானோ உமக்கு அமிர்தத்தைத் தண்ணீராகக் கொடுக்க வேண்டு மென வற்புறுத்தினேன். இந்திரன் அதற்கு ஒரு நிபந்தனை விதித்தான்.

“நான் சண்டாளனாக உருமாறிச்சென்றே நீர் கொடுப்பேன் உண்மையாகவே ஞானம் பெற்று பக்குவமடைந்தவராக இருந்தால் அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்வார். பக்குவமடையாதவராக அவர் இருந்தால் என்னிடமிருந்து நீரைப் பெற மறுப்பார். அப்போது அமிர்தத்தை அவருக்குக் கொடுக்கமாட்டேன்” என்று இந்திரன் கூறினான். நானும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டேன். நீரோ அசுத்தமான வேடன் அளிக்கும் தண்ணீர் என்று நினைத்து அதைப்பருக மறுத்துவிட்டீர். நீரல்ல, அமிர்தம் கிடைக்காது போய்விட்டது. தவசிரேஷ்டனும் அசுத்தமான வேடனும் ஒத்தவர்களாக உமது கண்களுக்கும் மனதிற்கும் தென்பட்டிருக்குமானால் அமிர்தம் கிடைத்திருக்கும். உமது மனம் பக்குவமடையாததனால் கிடைத்தற்கரிய பேரை உமக்கு நான் நல்கியும் நீர் இழந்துவிட்டீர். இதில் எனது பிழை எதுவுமில்லை. எனினும் பாலை நிலத்தில் செல்லும்வேளையில் தண்ணீர். தேவைப்பட்டால் நீருண்ட மேகங்கள் தோன்றி உமக்குத் தண்ணீரை அளிக்கும் . அதனால்

பாலை நிலங்களில் தோன்றும் மேகங்களுக்கு "உதங்க மேகங்கள்" என்ற பெயரும் வழங்கும்."

அவ்வாறு கிருஷ்ணபகவான் கூறிய பின்னரே தன் தவறு உதங்கருக்குப் புரிந்தது. எவ்வளவோ தவங்கள் இயற்றியும் அறிவுரைகள் கூறியும் மஹாரிஷியாக விளங்கினாலும் அவரது மனம் பக்குவம் அடையவில்லை.

இந்தக்கதை நம்மையும் நாம் சுயபரிசீலனை செய்து எமது மனங்களையும் மெல்ல மெல்லப் பக்குவப்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்துகிறது. அத்துடன் சகலரையும் சமமாகக் கருதும் மனப்பக்குவம் அவசியம் என்பதையும் கூறுகிறது. எனவே எமது மனங்களைப் பண்படுத்த முயல்வோம்.

நற்செயலின் பலன்

மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகிய இதிகாசங்கள் பாண்டவர் கௌரவரதும் இராமனதும் கதைகளைக் கூறுகின்றன இதேபோன்ற பிரசித்திபெற்ற நளமகாராசனின் கதையும் நீங்கள் அறிந்ததே.

தசரதன் செய்த தவறின் பயனாக இராமனைப் பிரிந்து புத்திர சோகத்தில் தவித்ததுபோல் நல்ல செயல்களைச் செய்ததால் அரசனாகப் பிறக்கும் பேறு நளனுக்குக் கிட்டியதாக ஒரு கதை உள்ளது.

ஒருவன் செல்வந்தனின் மகனாகப் பிறந்து சுகபோகங்களை அநுபவிக்கிறான். மற்றொருவன் ஏழையின் குடலில் பிறந்து வறுமையில் வாடுகிறான். இவற்றிற்குக் காரணம் முற்பிறப்பில் அவர்கள் செய்த கர்மங்களின் பயனே என்பதைப் பல கதைகள் கூறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று நளன், தமயந்தியின் முற்பிறவி பற்றிய கதையாகும். அக்கதையைப் பார்ப்போம்.

இமயமலைச் சாரலிலே ஒரு கொடிய வனமிருந்தது. அடர்ந்த அந்தக் காட்டில் கொடிய விலங்குகள் குடிகொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்டிலே ஆசுகன் என்றொரு வேடன் வாழ்ந்தான். அவனது மனைவியின் பெயர் ஆசுகி. இருவரும் ஒரு குகையில் வாழ்ந்து வந்தனர். வேடனாயிருந்தாலும் அவன் பல நற்பண்புகள் கொண்டவன். மனைவியும் அவனுக்கேற்ற குணவதி.

ஒரு நாள் அந்திவேளையிலே ஒரு முனிவர் அந்தக் காட்டிற்கு வந்தார். அவரை ஆசுகன் சந்தித்தான். "இரவாகப் போகிறதே இரவில் இந்தக் காட்டினூடே சென்றால் முனிவருக்கு மிருகங்களால் ஆபத்து ஏற்படுமே" என அவன் சிந்தித்தான். "ஐயனே, இது கொடிய மிருகங்கள் உலாவும் வனம்.

இருளுமுன் இதனை உங்களால் கடந்து செல்லவும் முடியாது. எங்கள் குகையில் இரவு தங்கி, காலையில் செல்லுங்கள்” என்று முனிவரை அவன் வேண்டினான். அவரும் சம்மதித்து குகைக்குச் சென்றார்.

ஆசுகி முனிவரை வணங்கி வரவேற்று உபசரித்தாள். கனிவகை, தேன், தினைமா ஆகியவற்றை அவர் பசியாறப் பரிமாறினாள். முனிவரும் அவற்றை உண்டு. மகிழ்வுடன் அவர்களோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது தான் ஆசுகன் அவரை உறங்கவைப்பது பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். “முனிவரை அழைத்துவிட்டோம். இந்தச் சிறிய குகையில் மூவரும் படுத்துறங்க முடியாது. இருவர் தான் படுக்கலாம். இந்த மூவரில் நான் ஒருவனே வேட்டையாடக் கூடியவன். எனவே நான் வில்லம்புடன் வெளியே நிற்போம். முனிவரும் ஆசுகியும் குகையினுள் உறங்கட்டும்” என சிந்தித்து ஒரு முடிவெடுத்தான். தனது எண்ணத்தைச் செயற்படுத்தினான்.

முனிவரும் ஆசுகியும் குகையினுள் படுத்துறங்கினர். ஆசுகன் வெளியே உறங்க முடியாதே. கையில் வில்லுடனும் அம்புடனும் விழித்திருந்தான் அவன். ஆனால் உறக்கம் பொல்லாதது. எப்படி விழித்திருக்க எண்ணினாலும் அது மனிதன் அறியாமலேயே அவனை ஆட்கொண்டுவிடும். ஆசுகனுக்கும் அவனையறியாமலேயே உறக்கம் வந்துவிட்டது.

அவன் விழிமூடிய நேரம் பார்த்து பசித்து இதைதேடிய சிங்க மொன்று அவனைக் குறிவைத்துப் பாய்ந்து கொண்டு தனது பசியைத் தணித்துக்கொண்டு அவனது எலும்புகளை மட்டும் விட்டுவிட்டுச் சென்றது.

காலையில் குகையிலிருந்து வெளியே வந்த ஆசுகியும் முனிவரும் அவனைக் காணவில்லை எனத்தேடியபோது எலும்புகளைக் கண்டனர். ஆசுகி கதறி அமுதாள். எலும்பின்மீது விழுந்து துடிதுடித்துப் புலம்பினாள். கணவனைப் பிரிந்த வேதனையை அவளால் தாங்கமுடியவில்லை. கதறிக் கதறி உயிர்நீத்தாள்.

இதைக்கண்ட முனிவர் மிகுந்த வேதனைப்பட்டார். தான் வந்து அங்கு தங்கியதால்தான் அந்தத் தம்பதிகள் இறக்க நேர்ந்தது என்ற குற்ற உணர்வு அவருள் பொங்கியது. முதல்நாள் அவர்கள் செய்த உபகாரத்தை எண்ணியெண்ணிக் கலங்கினார்.

காட்டிலிருந்த அகில், சந்தனம் ஆகிய மரக்கட்டைகளைச் சேர்த்து அடுக்கி ஓமஞ் செய்தார். ஆகுகளின் சரீரத்தில் எஞ்சிய எலும்புகளையும் ஆகுகியின் உடலையும் வைத்து மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் இறுதிக் கிரியைகள் செய்வது போன்று மந்திரங்கள் கூறி ஓமாக்கினியில் அவற்றை யிட்டார். அவை எரியும் போது தானும் அத்தீயில் வீழ்ந்திறந்தார்.

அதிதியை உபசரிப்பதற்காக தான் ஆபத்தில் அகப்பட்டு மாண்ட ஆகுகன் நளச்சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்தான். ஆகுகி தமயந்தியாகப் பிறந்தாள். முனிவர் அன்னமாகத் தோன்றி தன்னை உபசரிப்பதற்காக பிரிந்து இறந்த இருவரையும் ஒன்று சேர்ப்பதற்காக அவர்களிடையே தூது சென்று மறுபிறப்பில் இணைத்து வைத்தார்.

முற்காலத்திலே ஆகுகள், ஆகுகி ஆகிய இருவரும் இருந்தார்களா? அவர்கள் இறந்தார்களா? பின்னர் நளச்சக்கரவர்த்தியாகவும் தமயந்தியாக வும் பிறந்தார்களா? என்ற விபரங்கள் எமக்குத் தெரியாது. ஆனால் கதையை வாசிக்கும் போது நல்லவற்றைச் செய்தால் அதன் மூலம் நற்பலன் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை எமக்கேற்படுகிறது. ஆகுகளும் ஆகுகியும் இறந்ததுவரை மட்டுமே கதை இருந்தால் நன்மை செய்பவர்கள் துன்பமுறவும் உயிரை இழக்கவும் நேர்கிறதே என்ற எண்ணம் எமக்கேற்படும். ஆனால் அவர்கள் இன்றுவரை புகழ்ப்படும் அரசனும் அரசியுமாகப் பிறந்தார்கள் என்ற விபரம் தொடரும் போது மனதில், "நன்மை செய்ய வேண்டும்" என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. அதுமட்டுமல்ல சக்கரவர்த்தியாக ஒருவர் பிறக்க இப்படி ஒரு காரணம் இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆகவே ஆகுகளும் ஆகுகியும் இருந்திருக்கத்தான் வேண்டும். அவர்கள் இறந்தபின் நாளாகவும் தமயந்தியாகவும் பிறந்திருக்க வேண்டும். என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

இப்படி ஆராய்வோருக்குஞ்சரி அப்படியே எந்த ஆய்வுமின்றி கதையை நம்புவோருக்குஞ்சரி நல்ல செயல்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற மனப்பதிவை இக்கதை ஏற்படுத்துகிறது.

பக்தியுள்ளம் தேடும் இறைவன்

தமது மதத்தின் விதிகள் எனக்கூறி நமக்கிடையே சாதிப்பாகு பாடுகள், வேள்வி செய்தல் போன்ற பலவற்றை நாம் கடைப்பிடிக்கின்றோம். இறைவன் இவ்விதிகளை வகுக்கவில்லை என்பதை உணர்த்தும் நிகழ்வுகளும் அத்தகைய நிகழ்வுகள் பற்றிய கதைகளும் எமது புராணங்களிலேயே உள்ளன.

அறுபத்துநான்கு நாயன்மார்களின் வரலாறுகளைப் படித்தால் இறைவன் குலபேதம் பார்ப்பதில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். "உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது" என்பதைப் புலப்படுத்துவது போல பக்தி நிறைந்த மனதையே இறைவன் உகந்து குடிக்கொள்கின்றான்.

வைணவ ஆழ்வார்களின் கதைகளிலும் இதுவே உணர்த்தப்படுகிறது. திருப்பாணாழ்வாரின் கதையை உதாரணத்திற்குக் கூறலாம். திருவரங்களை ஆராதனை செய்யும் லோகசாரங்க முனிவர், அரங்கனின் திருநீராட்டிற்கு காவிரியில் நீரெடுக்க வந்தார். தன்னை மறந்து பக்தியுடன் பாடிக்கொண்டிருந்த பாணனை விலகுமாறு அவர் கூறியது அவனுக்குக் கேட்கவில்லை. ஒரு கல்லை எடுத்து அவர் வீச அது பாணனின் நெற்றியில் பட்டு இரத்தம் பெருகியது. அவன் முனிவருக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கினான். நீராட்டச் சென்ற முனிவர் அரங்கனின் நெற்றியிலும் குருதி வழிந்தோடுவதைக் கண்டார். மறுநாள் அரங்கன் கனவில் வந்து உத்தரவிட்ட படியே தான் நீர் கொண்டு வரும் வழியிலே கூட நிற்கக்கூடாதவர் எனக் கருதிய திருப்பாணாழ்வாரை தோளிலே சுமந்து திருவரங்கன் முன் கொண்டு சென்றார் லோகசாரங்கமுனிவர். இது திருப்பாணாழ்வாரின் கதை.

வராக புராணத்திலும் இத்தகைய ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. அது அடியார்கள் உண்மை பேசுபவர்கள். உயிர்போகும் நிலையிலும் சத்திய நெறியில் நிற்பவர்கள் என்பதையும் சேர்த்துக் கூறுகிறது.

இந்தியாவிலே திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலே திருக்குறுங்குடி என்னும் வைணவ திருத்தலம் இருக்கிறது. இதன் சிறப்பை வராகபுராணம் கூறும் போது இக்கதையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்தத் தலத்திற்கு அருகிலுள்ள மகேந்திரகிரி என்ற மலையில் அடிவாரத்தில் நம்பாடுவான் என்னும் பாணன் வாழ்ந்துவந்தான். அவன் ஒவ்வோர் ஆண்டும் கார்த்திகை மாத சக்கிலபட்ச ஏகாதசியன்று விரதமிருந்து, திருக்குறுங் குடியில் வீற்றிருக்கும் பெருமானைப் பாடித்தொழுவது வழமை.

ஒருமுறை விரதமனுஷ்டித்து திருக்குறுங்குடிக்கு அவன் சென்று கொண்டிருந்த போது, வழியிலிருந்த காட்டில் ஒரு பிரம்ம ராட்சசன் அவனைப் பிடித்து உண்பதற்கு முற்பட்டான். உடனே நம்பாடுவான் “நான் விரதமிருந்து பெருமானை வணங்கச் செல்கின்றேன். அவரை வணங்கி மீண்டும் வரும் போது உனக்கு உணவாகின்றேன். இப்போது என்னை விட்டு விடு” என பிரம்ம ராட்சசனிடம் வேண்டினான். இராட்சசன் “உன்னை எப்படி நம்புவது?” எனக்கேட்டு அவனை விட மறுத்தான். “திருமாலின் பக்தர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்கள் சொன்ன வாக்குத் தவறமாட்டார்கள். நான் மீண்டும் உன்னிடம் வருவேன்” என நம்பாடுவான் உறுதியளிக்கவே இராட்சசனும் அவனை அனுப்பிவைத்தான்.

“இதுதான் எனது இறுதியாத்திரை போலும்” என்று எண்ணியவாறு நம்பாடுவான் திருக்குறுங்குடிக்குச் சென்று, கோவிலுக்குள் செல்ல அனுமதிக்க மாட்டார்களென்பதால் வெளியே நின்று பெருமானைப் பாடிப்பணிந்தான். “இது தான் இறுதித் தரிசனம். ஆனால் இறைவனைப் போய்ப்பார்க்க அனுமதிக்கமாட்டார்களே என எண்ணி வருந்தி பாடிக் கொண்டிருந்தபோது எதிரேயிருந்த கொடித்தம்பம் விலகி நம்பாடுவான் மூலவரை வணங்கி வழிபட இடமளித்தது. திருமாலை வணங்கியபின் பிரம்மராட்சசனிடம் நம்பாடுவான் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

திருக்குறுங்குடிப் பெருமான் அவனைக் காப்பாற்றச் சித்தங் கொண்டார். ஒரு கிழப்பிராமணனாக அவனெதிரே வந்து “இந்த வழியில்

போகாதே. இக்காட்டில் ஒரு பிரம்மராட்சசன் இருக்கிறான். அவன் உன்னைத் தன் இரையாக்கிவிடுவான்” எனக்கூறி அவனைச் செல்லவிடாது தடுத்தார். நம்பாடுவான் முன்பு நடந்தவற்றைக் கூறி அவனது இரையாவதற்காகவே செல்வதாகப் பதிலிறுத்தான். “ஆபத்து ஏற்படும் போது பொய் கூறலாம் எனவே நீ போகவேண்டாம்” என அவர் அறிவுரை கூறினார். “நான் திருமாலின் பக்தன். உயிர் போனாலும் வாக்குத் தவறேன். பொய் கூறேன்.” என அவன் உறுதியாக நின்றான். அவர் தன் சுயரூபத்தைக்காட்டி மறைந்தார். திருமாலின் தரிசனத்தால் மகிழ்ந்த அவன் ராட்சசனிடம் சென்றான்.

அங்கு ஓர் அதிசயம் காத்திருந்தது. “எனக்குப் பசியே இல்லாது போய் விட்டது. இனிமேலும் பசிவராது போலிருக்கிறது. நீ திருமாலின் பக்தன் உன்னை உண்ண எண்ணியதற்கு மன்னித்துவிடு. எனது இராட்சச வடிவம் போவதற்கு உன் புண்ணியத்தில் காற்பங்காவது கொடு” என பிரம்ம ராட்சசன் நம்பாடுவானின் கால்களில் வீழ்ந்து இறைஞ்சினான். நம்பாடுவான் அவனை அன்போடு அரவணைத்து “உனக்கு நேர்ந்ததென்ன?” என வினாவினான்.

“நான் யோகசர்மா என்னும் பிராமணன், யாகம் செய்யும் போது ஈடு பாடோ, பக்தியோ இல்லாது செய்ததால் இந்த உருவிலிருக்கிறேன். உனது புண்ணியப்பலனைத்தந்தாயானால் அதனால் எனக்கு இதிலிருந்து விமோசனம் கிடைக்கும்” என பிரம்மராட்சசன் கூறினான். அதற்கு நம்பாடுவான் “திருக்குறங்குடி நம்பியை கைசிகம் என்ற பண்ணினால் பாடிப்பரவிய பலனில் பாதியை உனக்குத் தருகிறேன்” என்றான். அந்தப் பலனால் யோகசர்மா தனது உருவைப் பெற்றான்.

இக்கதையிலும் யோகசர்மா, நம்பாடுவான் ஆகிய இருவரின் பக்தியின்மை, பக்தி அகியவற்றைக்கொண்டே இறைவன் அருள்பாலிப்பதாகக் கூறப்படு வது நோக்கத்தக்கது. குலபேதங்கள் இருக்கு வேதகாலத்தில் காணப்படவில்லை. அதன்பின் உருவாக்கப்பட்டாலும் இறைவன் குலத்தைப் பார்ப்பதில்லை. குண த்தையே பார்க்கின்றான். என்பதை இத்தகைய பல புராணங்களே கூறியுள்ளன.

காற்றுள்ள போதே

நமது இயக்கம் உயிரிலேயே தங்கியுள்ளது. “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே” என்று சிலாகித்துக் கூறுவர். “உணவு கொடுப்பது உயிரைக் கொடுப்பது போன்றதாகும்.” என்று கூறுவதன் மூலம் அதன் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்படுகிறது. உயிர் உயர்வானது. முக்கியமானது. உயிர் இருந்தாலேயே உடல் வாழும். உயிர்வாழ உணவு தேவை. இதனாலேதான் அப்படிக்கூறியுள்ளனர். தானங்களுள் மிகவும் சிறந்தது அன்னதானம் என்றும் கூறியுள்ளனர் இதனைக் கதைகள் மூலமும் எமது முன்னோர், மக்களின் மனங்களிலே பதியவைக்க முனைந்துள்ளனர். அத்தகைய ஒரு கதையைப் பார்ப்போம்.

முற்காலத்திலே சுவேதகேது என்னும் அரசன் இருந்தான். அவன் பல்வேறு தானதருமங்கள் செய்து சிறப்பாக அரசாட்சி செய்து வந்தான். ஆனால் அன்னதா னத்தைச் செய்தவறிவிட்டான். வயோதிபமெய்தி அவன் இறந்து பரலோகம் சென்றான். அங்கு அவனைப் பசி வாட்டியது.

தனது பசி தீர்வதற்கு வழிகாட்டுமாறு பிரமதேவரிடம் அவன் வேண்டினான். “நீ அன்னதானம் செய்யாததாலேதான் இங்கே பசியால் துன்புற வேண்டியுள்ளது. பூவுலகில் இருக்கும்போது நீ தானம் செய்த பொருட்களே இங்கு உனக்குக் கிடைக்கும். நீ உணவை அங்கு தானம் செய்யாததால் உனக்கு இங்கு உணவு கிடைக்காது. நீ மண்ணுலகத்திலே ஒரு குளம் வெட்டி உனது உடல் பாதுகாப்பாக மிதக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாய். அந்த உடலை அறுத்து உண்டு உனது பசியைப் போக்கு” என பிரமன் அவனுக்குக் கூறினார்.

சுவேதகேதுவை கொடுமையான பசி வாட்டியது. எனவே அவன் விரும்பா விட்டாலும் பிரமதேவன் சொல்லியபடியே செய்ய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். ஆனால் அவனுடைய பசிதீர்வில்லை.

கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடமான பிராகையில்தீர்த்தமாடினால் பல நற்பலன்கள் கிடைக்குமென புராணங்கள் கூறியுள்ளன. முனிவரொருவர்

பிரா கையில் நீராடுமாறு சுவேதகேதுவிற்குக் கூறினார். அவ்வாறு நீராடியும் பயனேதும் கிட்டவில்லை.

அங்கு வந்த அகத்திய மாமுனிவர் பிராகையில் அன்னதானம் செய்தால் அவனுடைய துன்பம் தீருமெனக் கூறினார். “மரணத்தின்பின் தேவ சரீரத்திலுள்ள நான் எப்படி அன்னதானம் செய்வது?” என சுவேதகேது கேட்டான். கையிலிருக்கின்ற ஏதாவதொரு பொருளை வேறொருவரிடம் கொடுத்து அவர் மூலம் அன்னதானம் செய்விக்கலாம்” என்றார் அகத்திய முனிவர். சுவேதகேது மன்னனிமட்டுருந்த பொருட்களும் அவன் அணிந்திருந்த அணிமணிகளும் மரணத்தின்பின் அவனுடன் வரவில்லையே. இப்போது அவனிமட்டுருப்பவை அவன் செய்த செயல்களின் பலன்களே. எனவே தான் செய்த புண்ணிய கருமங்களின் பலன்களை யெல்லாம் திரட்டிக்கொடுக்க அவன் முடிவு செய்தான்.

அவன் தந்த புண்ணியப் பலன்களை ஒரு கணையாழி உருவமாக்கி அகத்தியர் தன் சீடர்களிடம் கொடுத்தார். “இந்தக் கணையாழியைக் கொண்டு சென்று விற்று, அதன் மூலம் கிடைக்கும் நிதியைக் கொண்டு பிராகையில் அன்ன தானம் செய்யுங்கள்” என அகத்தியர் தனது சீடர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவர் கூறியவாறே சீடர்கள். அன்னதானம் செய்தனர். சுவேதகேது வின் கொடும் பசியும் தீர்ந்தது.

வயிறார உணவு கிடைக்கும் பேறு பெற்றவர்களுக்கு பசியின் கொடுமை புரியாது. அதன் கொடுமையை ஓரளவேனும் அனுபவித்தவர்கள் மரணத்தின்பின் இப்படி உணவை உண்ணவும் இயலாமல் பசியுடன் அலைய வேண்டும். என்று கற்பனை செய்து பார்த்தாலே பயப்படுவார்கள். இக்கதையைக் கேட்டதும் அன்னதானம் செய்வது மிகமிக அவசியமானது என உணர்வார்கள்.

அத்துடன் மற்றொரு விடயத்தையும் இக்கதை மனதிலே பதியவைக்கிறது. பொருளும் பண்டமும் ஆடையும் அணிகலன்களுமாக நாம் வைத்திருப்பவை மரணத்தின்பின் கூடவரப்போவதில்லை. அதன்பின் தானதருமம் செய்ய வேண்டு மென நாம் நமது நன்மைகருதி விரும்பினாற்கூட செய்வியலாது. எனவே “காற்று ள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்” என்ற முதுமொழிக்கிணங்க இப்போதே தான தருமத்தை, முக்கியமாக அன்னதானத்தை எம்மிடமுள்ள பொருளை உப யோகித்துச் செய்யவேண்டும். செய்தால் அதன் பலன் மரணத்தின் பின்பும் உடன் வரும் என்பதையும், திருக்கண்டம் அல்லது தேவப்பிராகை என அழைக்கப்படும் திருத்தலத்தின் சிறப்பைக் கூறவந்த இக்கதை எமக்கு உணர்த்துகிறது.

நன்றும் தீதும்

“நன்றும் தீதும் பிறந்தர வாரா” என்பார்கள். நமது வினைப்பயனே நமக்குக் கிடைக்கிறது. நல்லவற்றைச் செய்தால் நல்லவையே நமக்குக் கிடைக்கும். அல்ல வற்றைச் செய்தால் அதன் பயனும் அப்படியே அமையும் எமது வினைப்பயன்களில் நாம் அனுபவித்தவை போக எஞ்சியவை அடுத்த பிறவியிலும் தொடர்கின்றன. இந்தப் பயன்களாகவே அதிக முயற்சியுள்ள வருக்குக் குறைந்த வருவாயும் குறைந்த முயற்சி செய்தவருக்குக் கூடிய வருவாயும் கிடைக்கின்றன. நமது வாழ்வில் அனுபவிக்கும் இன்ப துன்பங்கள், கிட்டும் அதிஷ்ட துரதிஷ்டங்கள் போன்ற அனைத்திற்குமே முன்னரும் தற்பொழுதும் நாம் செய்த, செய்யும் செயல்களே காரணமாகும்.

இக்கருத்தை ஒப்ப மறுப்போருமுள்ளனர். ஆனால் மனித வாழ்வில் நடைபெறும் நிகழ்வுகளைப் பார்க்கும் போது இதனை ஏற்கவேண்டியுள்ளது. கஷ்டப்படும் ஒருவரின் துயர்தீர்க்க மற்றவர்கள் உதவினாற்கூட அவருக்கு வேறொரு துன்பம் வருகிறது. வாழ்க்கை துயர் நிறைந்ததாகவே அவருக்கு அமைந்து விடுகிறது. ஒருவருக்குத் திட்டமிட்டுத் துன்பம் செய்யும் போதும் அது அவரைப் பாதிக்காது போய்விடுகிறது. சிலசமயம் நன்மையாகக்கூட அமைந்து விடுகிறது. எனவே நம்மைச் சூழவும் நமக்கும் நடக்கும் பல நிகழ்வுகளுக்கு, புலப்படாத ஏதோ ஒன்றிருப்பதை நாம் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டியுள்ளது.

ஒரு விதை நிலத்தில் வீழ்ந்து முளைத்துப் பல்கிப் பெருகிறது. மழையோ, வெயிலோ, புயலோ விளைந்து கிடக்கும் வயலையோ தோட்டத் தையோ நாசமாக்கியும் விடுகிறது.

உணவிலே அதன் சுவையைக் கூட்டும் பொருளை இடலாம். அதை உண்ணமுடியாத வகையில் சுவை குன்ற எதையாவது போடலாம். உண்டவரின் உயிர் குடிக்கும் விஷத்தையும் கலக்கலாம். நாம் செய்தது உணவில் ஒரு பொருளைக் கலக்கும் செயலென்றாலும் அதன் விளைவுகள் வேறுபடுகின்றன. நமது வினைகளைப் பொறுத்த வரையிற் கூட அதனதன் தன்மைக்கேற்ப வினைப்பயனும் மாறுபடும்.

வினைப்பயனை நாம் அனுபவித்தேயாக வேண்டும். அது அதிகரிக்கவுங் கூடும். அதற்கேற்ற பிராயச்சித்தம் செய்தால் அது குறையவும் வாய்ப்புண்டு என்ற கருத்தை எமக்கு விளக்குவதற்காகக் கூறப்பட்ட கதையொன்றைப் பார்ப்போம்.

தனது ஆச்சிரமத்திற்கு வந்த முனிவரை உபசரித்து ஆச்சிரமவாசியான முனிவர் உணவளித்தார். அவரது மகனும் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த முனிவரின் அருகே அமர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். விளையாட்டாக ஒரு கல்லை உணவிற்குள்ளே போட்டுவிட்டான். அதைக் கவனிக்காது முனிவர் உணவுடன் கல்லையும் உண்டு விட்டார்.

உணவருந்தியவர் விருந்தினர், அத்துடன் முனிவர் அவரது உணவில் கல்லைக் கலப்பது தவறல்லவா?

முனிசுமாரன் வளர்ந்து தந்தையைப் போன்றே மாதவமுனிவனானான். ஒருமுறை அவன் தேவலோகஞ்சென்றான். நம்வினைகளைப் பார்த்திருக்கும் அறக்கடவுளின் உலகில் ஒரு பெரிய பாறையிருந்தது. "இது ஏன் இங்கிருக்கிறது?" என அவன் அறக்கடவுளிடம் கேட்டான். "நீ சிறு பிள்ளையாக இருந்த போது விருந்தினராக வந்த முனிவரின் உணவில் இட்ட கல் இப்படி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உனது வாழ்நாள் முடிந்து இங்கு வரும் போது இதை நீ உண்ண வேண்டும்" என அறக்கடவுள் பதிலளித்தார்.

இதைக்கேட்ட அவன் திகைத்து விட்டான். தான் செய்த தவறை உணர்ந்தான். "அதிதிக்குக் கல்லை உண்ணக் கொடுத்த நான் கல்லை உண்ண வேண்டும்" என்று முடிவெடுத்தான். பூவுலகிற்கு வந்ததும், தான் கண்ட பாறையைப் போன்ற ஒரு பாறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதை ஒவ்வொரு நாளும் இடித்துக் கரைத்துக் குடித்து வந்தான். அந்தப் பறையைக் குடித்து

முடித்ததும் தேவலோகத்திலிருந்த பாறையும் மறைந்து விட்டது. கல்லை உணவாகக் கொண்டிருந்ததனால் அவனுக்குச் சிலாதனர் என்ற பெயரேற்பட்டது. திருநந்திதேவர் சிலாதனர் செய்த புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தில் அவதரித்தவராவார்.

இக்கதையைக் கேட்டுவிட்டு, பாறையை உடைத்துக் கரைத்துக் குடிப்பது நடக்கக்கூடியதா? எனச் சிந்திக்கக் கூடாது. அது கூறும் கருத்தை உணர வேண்டும். சிறுவர்கள் கூடத் தவறு செய்யக்கூடாது என்ற எண்ணம் ஏற்படும் போது தான் சிறுவர்கள் திருந்தி நடப்பார்கள். சிறுவயதுதானே என்று தவறுகள் செய்ய அனுமதித்தால் அவர்களோடு தவறும் வளர்ந்து தீயவழிக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்று விடும். கண்டித்துத் திருத்துவதை விடக் கதைகளால் திருத்துவது சலபம். நல்ல கருத்துக்களை மனங்களிலே பதிய வைக்கவே முன்னோர் இக்கதைகளைக் கூறியுள்ளனர்.

முற்பகல் செய்யின்

ஒரு சிறுபிள்ளை தன்னிடமுள்ள பொம்மையை ஒரு குழந்தை யாகவே கருதி விளையாடுகிறது. தாய் தனக்குச் செய்யும் அத்தனையையும் அது பொம்மைக்குச் செய்கிறது. தனக்குக் காய்ச்சல் வந்ததும் செய்யப்பட்ட சிகிச்சைகளை பொம்மைக்கும் காய்ச்சல் செய்துள்ளதாகக் கருதி அதற்கு அச்சிகிச்சைகளைச் செய்கிறது.

எங்கும் எதிலும் பரந்துள்ள பரம்பொருளுக்கு உருவம் கொடுத்து வழிபடும் போது நமது மனநிலையும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. அவனை நம்மைப் போன்ற ஒருவனாகக் கருதிவிடுகிறோம்.

ஒரு கோவிலிலே இறைவனுக்கு அபிஷேகம் நடந்து முடிந்ததும் துவாய் கொண்டு ஈரம் துடைத்து, சாம்பிராணிப் புகைபோட்டு, பின் உடை அணிவார்கள். அயலிலுள்ள கோவிலிலே அபிஷேகம் ஆனதும் கையில் கிடைக்கும் சுவாமிப் பட்டால் துடைத்தும் துடைக்காமலும் உடை அணி விப்பார்கள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஓர் அம்மையாரால் அதைச் சகிக்க முடியவில்லை. "சுவாமியும் எங்களைப் போலத்தானே, இப்படி ஈரத்துடன் பட்டுச்சாத்துகிறார்களே. அந்தக் கோவிலில் எப்படிச் செய்கிறார்கள். அது போல் இவர்கள் செய்யவில்லையே" என்று அருகிலிருந்த என்னிடம் மிகுந்த கவலையுடன் கூறினார். நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன் "என்னால் இப்படி பக்தி செலுத்த முடியவில்லையே" என்று வேதனைப் பட்டேன்.

இத்தகைய நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு இறைவனை நம்மைப் போன்ற ஒருவனாக வைத்துக் கதைகள் கூறுவதன் மூலம் பல அறிவுரை

களைப் புகட்டலாம் எனக் கருதி பல கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன போலும். தத்துவப் பொருளுடன் இறைவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் மனித உரு அந்தப் பொருளை உணர்த்துவதுடன் இவ்வாறும் பயன்படுகிறது.

முருகனாகிய பரம்பொருளின் கையிலுள்ள வேல் ஞானசக்தி, தெய்வநாயகி கிரியாசக்தி, வள்ளிநாயகி இச்சாசக்தி, உலக இயக்கத்திற்கு வேண்டிய சக்திகளை நாம் மனைவியராகக் காண்கிறோம். தீயவற்றை அழிக்கும் ஞானசக்தியை வேலாகக் கருதுகிறோம். கண்ணன் பரமாத்மா, கோபியர் ஜீவாத்மாக்கள், ஆனால் நாம் அவர்களும் மனிதர் போல் நடந்ததாகப் பல கதைகளை அவர்களைப்பற்றிக் கேட்டுள்ளோம். அந்தக் கதைகளின் போதனைகளும் உள்ளர்த்தங்களும் நம் கருத்திலெடுக்கப்பட வேண்டியவை என்பதை நாம் மனங்களில் பதித்துக்கொள்ளவேண்டும். கண்ணன் பஞ்சபாண்ட வர்களுடன் ஆற்றிலே நீராடுகிறான். நீராடியபின் எல்லோரும் கரையேறுகிறார்கள். இவனால் ஆற்றிலிருந்து வெளியே வர முடியவில்லை. அவனது உடை நீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டதால் அவன் தவிக்கிறான்.

சிறுவயதில் கோபியர் நீராடும் போது அவர்களது உடைகளைக் கவர்ந்து செல்வது கண்ணனின் விளையாட்டு, அதனால் கோபியர்கள் ஆடையின்றித் தவித்திருக்கிறார்கள். அன்று அவர்கள் தவித்தது போல் இப்போது இவனும் தவிக்க நேரிடுகிறது.

கிருஷ்ணனின் நிலையைக் கண்ட திரௌபதை அவனுக்கு உதவ எண்ணி தனது சேலையில் ஒரு துண்டைக் கிழித்து அதனை அவனுக்குக் கொடுத்தாள். அவனும் அதை அணிந்து கொண்டு ஆற்றிலிருந்து வெளியேறினான்.

திரௌபதி அவனுக்கு இவ்வாறு உதவியதனாலேயே, பின்னொரு நாள் அவளது துகிலைத் துர்ச்சாதனன் சபைநடுவிலே உரிந்தபோது அவளுடைய மானத்தைக் காப்பதற்காகக் கிருஷ்ணன் எண்ணற்ற சேலைகளைக் கொடுத்து தவினான்.

இக்கதையினை வாசிப்போர் மனங்களில் "ஒருவரை நாம் கஷ்டப் படுத்தினால் அதே கஷ்டம் நமக்கும் வரும்" என்ற எண்ணத்தை கண்ணன்

உடையை இழந்து தவிக்கும் தவிப்பு ஏற்படுத்துகிறது. நாம் ஒருவருக்குச் செய்யும் உதவி பின்னொருவேளை நமக்கு நன்மை கிடைக்க வழி செய்யும் என்ற கருத்து திரௌபதிக்கு சேலை கிடைக்கும் போது மனதிலே பதிகிறது.

இந்த அறிவுரைகளை மனதிலே நிறுத்திக் கொள்வதை விடுத்து “அப்படி நடக்குமா?” “இப்படி நடந்திருக்கலாமே” எனக் கேட்டு வீண் விவாதம் புரிவதிலே பயனில்லை. கதையின் உண்மையான பயனைப் பெறுவதே முக்கியமானதாகும்.

எமது முன்னோர் கூறிவைத்த கதைகளைக் கேட்கும் பொழுதோ வாசிக்கும் வேளையோ இயல்பாகவே அவை எம்மைப் பண்படுத்துகின்றன. எனினும் சிந்திக்கும் ஆற்றல் கொண்டோர் பல்வேறு வகைகளிற் சிந்திப்பர். அப்படிச் சிந்தித்துத் தெளியும் போது ஊற்றுக்கண்ணினின்று பெருகுவது போல் பல விளக்கங்களை அவை தந்துநிற்கும் என்பதை சற்றே சுட்டிக் காட்டுவதே நமது இந்தச் சிறுமுயற்சி. நீங்களும் சிந்தியுங்கள். ஊற்றுப் பாய்ந்தோடும்.

ஆசிரியர் பற்றி இவர்கள்

சிறுகதை எழுதுவதிலேயே யோகேஸ்வரி முதன்மையான ஈடுபாடு காட்டி வந்திருந்தாலும் ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் வல்ல வராகவே விளங்குகிறார். “அருளொளி” “இந்துஒளி” போன்ற பல ஆன்மீக நூல்களில் இவர் தனது பங்களிப்பினை நல்கியிருப்பினும், “ஞானச்சுடரில்” “ஆட்கொண்ட போது” என்னும் மகுடத்தில் பல மாதங்களாக இவர் எழுதி வந்த எழுத்துகளும், “முன்னோர் சொன்ன கதைகள்” எனும் இவரது தொடரும் மிகவும் பிரசித்தமானமை.

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்.

தரவுகளைச் சீராகத் தொகுத்து அவற்றை வகைப்படுத்தி அவற்றினூடாக அரிய பல கருத்துக்களை இந்நூலாசிரியர் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளமையானது அவரது ஆழமான வாசிப்பினையும் ஆய்ந்தறி திறத்தினையும் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. இந்து அறம், மற்றும் இறை பற்றிய தேடல்களுக்கு இந்நூல் ஓர் அடிப்படையான நூலாக அமையும், என்பதில் ஐயமில்லை.

- திருமதி. சுகந்தினி சிறீமுரளிதரன்
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
இந்து நாகரிகத்துறை
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

வடமொழிச் சிறப்புப் பட்டதாரியான இவர் பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் அறுவடையாக இந்நூலை வெளிக்கொணரும் அதேவேளை அவரது சிந்தனை வளர்ச்சியின் வெளிப்பாடும் ஆங்காங்கே மிளர்கின்றது.

- இ. சங்கர்